

371.5

๑ ๒๓๗ ๙๗

๓.๓

พฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครู

ปริญญานิพนธ์

ของ

วิลาวรรณ เพชรอาวุธ

๕-4 พ.ศ. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2528

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

178201

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณา
 ปรินциปัลที่ปรึกษาแล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
 การศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

สุกัญญา อธิ์...
๓๑๖๐

ประธาน
 กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

สุกัญญา อธิ์...
๓๑๖๐
๓๑๖๐

ประธาน
 กรรมการ
 กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุกัญญา
คิยะสุวรรณ ในฐานะประธานกรรมการ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ทองหล่อ วิภาวรินทร์ ในฐานะ
กรรมการ ซึ่งได้ให้คำแนะนำ ให้ความช่วยเหลือ และคอยเอาใจใส่ให้คำปรึกษาแก่ผู้วิจัย
มาโดยตลอด รวมทั้ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประชม รอดประเสริฐ ที่ได้กรุณาให้
ข้อเสนอแนะที่มีค่าเพื่อให้อปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้
ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์บุญเหลือ พูลทอง อาจารย์ณิล ฅองโยธี
ดร.เกียรติศักดิ์ อิชยานันท์ อาจารย์ปริยาพร ปานพุ่มชื่น และอาจารย์วิไลวรรณ
ศรีตระกูล ที่ได้กรุณาตรวจแก้ และให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแบบสอบถาม ซึ่งเป็น
เครื่องมือในการวิจัย ขอขอบพระคุณศึกษานิเทศ และผู้ช่วยศึกษานิเทศทุกท่านที่ได้
กรุณาให้ความสะดวกในการส่งและเก็บรวบรวมข้อมูล ขอขอบพระคุณผู้บริหาร และครู
โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2527 ที่กรุณาให้ความร่วมมือ
ในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี และขอขอบคุณ อาจารย์ยงยุทธ รัชชาลัย
อาจารย์บุญศรี แสงประเสริฐ รวมทั้งเพื่อน ๆ และน้อง ๆ ทุกคนที่มีส่วนช่วยเหลือให้
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ที่พึงมีจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบพระคุณถึงพระคุณ
ของคุณพ่อ คุณแม่ และครูอาจารย์ทุกท่านในฐานะเป็นผู้วางรากฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัย

วิลาวรรณ เพชรอาวุธ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
	นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
	เอกสารที่เกี่ยวข้อง	7
	หน้าที่ของโรงเรียน	7
	ความมีระเบียบวินัย	9
	การสร้างเสริมระเบียบวินัย	14
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	30
	งานวิจัยในประเทศ	30
	งานวิจัยในต่างประเทศ	32
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	33
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	34
	ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	34
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	35
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	37
	การจักรกระทำกับข้อมูล	38

การวิเคราะห์ข้อมูล	38
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	39
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	42
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	42
การวิเคราะห์ข้อมูล	42
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	44
ตอนที่ 1 ศึกษาพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริม ระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ความทัศนะของผู้บริหารและครู	44
ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรม นักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ความทัศนะของผู้บริหารและครู เป็นรายงาน	59
ตอนที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรม นักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ความทัศนะของผู้บริหารและครูใน แต่ละงานจำแนกเป็นรายขอ	61
5 สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	74
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	74
กลุ่มตัวอย่าง	74
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	74
การวิเคราะห์ข้อมูล	75
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	75

บทที่	หน้า
อภิปรายผล	79
ขอเสนอแนะ	86
ขอเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป	86
บรรณานุกรม	88
ภาคผนวก	95

บัญชีตาราง

การวาง	หน้า
1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของผู้บริหารและครูโรงเรียน ประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร	35
2 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจ ของผู้บริหารและครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริม ระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกเป็นรายคาบ	45
3 ค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อ และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจ ของผู้บริหารและครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริม ระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย	46
4 ค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อ และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจ ของผู้บริหารและครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริม ระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน ...	49
5 ค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อ และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจ ของผู้บริหารและครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริม ระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร	52
6 ค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อ และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจ ของผู้บริหารและครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริม ระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง	56

- 7 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหาร
และครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียน ในด้านความมีระเบียบวินัย
ในการแต่งกาย ความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป – กลับ
โรงเรียน ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร และ
ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง 60
- 8 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหาร
และครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัย
ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความ
มีระเบียบวินัยในการแต่งกาย จำแนกเป็นรายข้อ 61
- 9 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหาร
และครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัย
ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความ
มีระเบียบวินัยในการเดินทางไป – กลับโรงเรียน จำแนกเป็น
รายข้อ 64
- 10 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหาร
และครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัย
ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความ
มีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร จำแนกเป็นรายข้อ ... 67
- 11 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหาร
และครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัย
ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความ
มีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง จำแนกเป็นรายข้อ 70

ภูมิหลัง

ปัจจุบันรัฐบาลได้ตระหนักถึงความสำคัญของวัฒนธรรมว่ามีผลกระทบโดยตรงต่อการพัฒนาอื่น ๆ ด้วย ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมือง เศรษฐกิจ หรือสังคม เพราะเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าปัญหาในสังคมปัจจุบัน เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับวัฒนธรรมและวินัยของคนในชาติเป็นส่วนใหญ่ เช่น ปัญหาการขาดระเบียบวินัย ซึ่งมองเห็นได้ชัดในเรื่อง การไม่รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง การขาดความรับผิดชอบ ทั้งในระบบหน่วยงานและในระบบครอบครัว การแสวงหาผลประโยชน์โดยชุกชุม การหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบแบบแผนของบ้านเมือง เป็นต้น การแก้ปัญหาทั้งกล่าวจึงต้องพิจารณาจากสาเหตุ นั่นคือ จำเป็นต้องมีการพัฒนาและเสริมสร้างวัฒนธรรม ในเรื่องความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นแก่คนในชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี จึงได้มีประกาศเรื่องการส่งเสริมวัฒนธรรมและวินัยแห่งชาติ เพื่อเน้นถึงการเสริมสร้างและปลูกฝังเฉพาะเรื่องระเบียบวินัยขึ้น (สัมพันธ ทองสมัคร 2527 : 23)

การมีระเบียบวินัยถือเป็นพื้นฐานสำคัญในการดำเนินกิจกรรมในสังคมและการอยู่ร่วมกันของกลุ่ม การปลูกฝังระเบียบวินัยจะทำให้บุคคลยอมทำตามระเบียบกฎเกณฑ์ที่สังคมกำหนด (ปพาณิชย์ รัฐวิวัฒนา 2523 : 28) การสร้างเสริมระเบียบวินัยย่อมต้องเริ่มต้นตั้งแต่ภายในครอบครัว จนกระทั่งออกไปสู่โรงเรียนหรือสถานการศึกษา และในที่สุดขยายไปสู่สังคม และประเทศชาติ (นพพร พานิชสุข 2525 : 13) ด้วยเหตุนี้การปลูกฝังและเสริมสร้างวินัยแก่คนในชาติ เพื่อสร้างความเจริญรุ่งเรืองแก่บ้านเมืองนั้น ควรจะเริ่มต้นที่เยาวชนในสถานศึกษา โดยให้ประพฤติปฏิบัติและฝึกฝนจนเป็นนิสัย เพื่อที่จะได้เป็นผู้ใหญ่ที่มีระเบียบวินัยในอนาคต (เปรม ทัศนสุตานนท์ 2527 : 15) กระทรวงศึกษาธิการจึงได้รับนโยบายของรัฐบาลมาปฏิบัติ โดยให้

หน่วยราชการและสถานศึกษารณรงค์ปฏิบัติการกำชับให้ข้าราชการ นักเรียน และ นักศึกษาปฏิบัติตามกฎจราจร ข้ามถนนตรงทางม้าลาย หรือใช้สะพานข้ามให้มีระเบียบวินัย ทั้งประเทศ และขอให้กรมต่าง ๆ และสถานศึกษาในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการทุก ประเภทและระดับ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคจัดกิจกรรมตามความเหมาะสม อย่างจริงจัง และต่อเนื่อง เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย (กระทรวงศึกษาธิการ 2526 : 1)

โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครมีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 211,239 คน (สำนักงานการศึกษา 2526 : ฉ) นักเรียนส่วนใหญ่มาจากครอบครัว ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจค่อนข้างต่ำ อาศัยอยู่ในย่านชุมชนแออัด ผู้ปกครองต้องใช้ เวลาส่วนใหญ่ไปประกอบอาชีพ ไม่มีเวลาที่จะอบรมบ่มนิสัยหรือฝึกระเบียบวินัยให้กับ บุตรหลานของตนอย่างพอเพียง นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่อยู่ในย่านการจราจร คับคั่ง การที่นักเรียนข้ามถนนโดยไม่ใช้ทางม้าลายและสะพานลอย ทำให้นักเรียน ประสบอุบัติเหตุบนท้องถนนอยู่เสมอ จากปัญหาที่เกิดขึ้นนี้ สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร จึงได้ริเริ่มวางโครงการที่จะสร้างเสริมระเบียบวินัยแก่นักเรียนในโรงเรียน ประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยมีจุดมุ่งหมายเน้นพฤติกรรมที่ปรากฏเด่นชัด แก่สาธารณชน อาทิ เช่น การมีระเบียบวินัยในการเดินทาง มารยาทในการ โดยสารรถประจำทาง การเคารพต่อระเบียบข้อบังคับการจราจร ซึ่งนักเรียนควร ได้รับการฝึกอบรมและถือปฏิบัติเป็นพฤติกรรมเอกลักษณ์ของนักเรียนกรุงเทพมหานคร อันจะเป็นแนวทางในการปลูกฝังระเบียบวินัยประการอื่นให้สัมฤทธิ์ผลยิ่งขึ้น (สำนัก การศึกษา 2525 ; 1) ทั้งนี้ได้ทำการทดลองในโรงเรียนที่อยู่ในสภาพเหมาะสม จำนวน 64 โรงเรียน ในเขตดุสิต เขตบางเขน เขตบางรัก และเขตยานนาวา เมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2525 (สำนักงานเลขาธิการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร 2525 : ไม่มีเลขหน้า) หลังจากทดลองมาระยะหนึ่งพร้อมกับติดตามผล อย่างใกล้ชิด ปรากฏว่า ได้รับความสนับสนุนจากสื่อมวลชนและประชาชนเป็นอย่างดี กรุงเทพมหานครจึงได้กำหนดนโยบายที่จะดำเนินการสร้างและปลูกฝังระเบียบวินัยให้ ครอบคลุมเขต และทุกโรงเรียน โดยให้ถือหลักปฏิบัติพร้อมกัน เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน

2526 (สำนักงานเลขาธิการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร 2526 : ไม่มีเลขหน้า) และขณะนี้โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครได้ปฏิบัติมาครบ 1 ปีแล้ว ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยซึ่งเป็นข้าราชการครูกรุงเทพมหานคร จึงมีความสนใจและมีความเห็นว่า ควรจะมีการติดตามผลการจัดกิจกรรมสร้างเสริมระเบียบวินัยโดยการศึกษาพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหาร และครู เพื่อจะได้ทราบว่าหลังจากที่โรงเรียนได้มีการสร้างเสริมระเบียบวินัยในชั้นต่าง ๆ ขึ้นนั้น นักเรียนได้มีพฤติกรรมเกี่ยวกับระเบียบวินัยเปลี่ยนแปลงไปเพียงใด ซึ่งผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสร้างเสริมระเบียบวินัยนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหาร และครู
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหาร และครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะทำให้ทราบถึงพฤติกรรมนักเรียนในชั้นความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย ความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร และความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง เพื่อที่จะเป็นแนวทางต่อสำนักการศึกษา ผู้บริหารโรงเรียน และครู ในการนำไปพิจารณาแก้ไขและปรับปรุงการสร้างเสริมระเบียบวินัยนักเรียน ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ขอบเขตของเนื้อหา

การศึกษาครั้งนี้มุ่ง ศึกษาเฉพาะพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร 4 ด้าน คือ

- 1.1 ความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย
- 1.2 ความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป – กลับโรงเรียน
- 1.3 ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร
- 1.4 ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง

2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 กลุ่ม คือ

2.1 ผู้บริหาร ได้แก่ ผู้ช่วยครูใหญ่ ครูใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ และผู้อำนวยการโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 273 คน

2.2 ครู ได้แก่ ครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 371 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- 3.1.1 ผู้บริหาร
- 3.1.2 ครู

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร 4 ด้าน ได้แก่

- 3.2.1 ความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย
- 3.2.2 ความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป – กลับโรงเรียน
- 3.2.3 ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร
- 3.2.4 ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมนักเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่ผู้บริหารและครูสามารถสังเกตเห็นได้จากการปฏิบัติตนในด้านการแต่งกาย การเดินทางไป - กลับโรงเรียน การปฏิบัติตามกฎจราจร และการขึ้นรถประจำทาง

2. ระเบียบวินัย หมายถึง การที่นักเรียนปฏิบัติตนด้วยความเรียบร้อย อยู่ในระเบียบแบบแผนและข้อบังคับ ซึ่งเป็นลักษณะนิสัยที่ยอมรับกันในสังคมปัจจุบัน สำหรับในการวิจัยครั้งนี้จะเน้นเฉพาะความมีระเบียบวินัย 4 ด้าน ดังต่อไปนี้

2.1 ความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย

2.2 ความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน

2.3 ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร

2.4 ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง

3. การสร้างเสริมระเบียบวินัย หมายถึง การปลูกฝังให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ถูกต้อง เพื่อให้เป็นที่ยอมรับในสังคมปัจจุบัน ในเรื่อง

3.1 ความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย หมายถึง การปลูกฝังให้นักเรียนแต่งกายถูกต้องตามระเบียบ และสะอาดเรียบร้อย

3.2 ความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน หมายถึง การปลูกฝังให้นักเรียนเดินทางไป และกลับจากโรงเรียนด้วยความเรียบร้อย และเป็นระเบียบ เช่น การเดินซิกขวาเมื่ออยู่บนถนน การไม่วิ่งเล่นบนถนน เป็นต้น

3.3 ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร หมายถึง การปลูกฝังให้นักเรียนรู้จักและปฏิบัติตามกฎจราจร เช่น ข้ามถนนเมื่อมีสัญญาณไฟแดง ข้ามถนนตรงทางม้าลาย หรือสะพานลอย เป็นต้น

3.4 ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง หมายถึง การปลูกฝังให้นักเรียนรู้จักรักษาวินัยในการขึ้น - ลง และอยู่บนรถประจำทาง เช่น ไม่ยืนกีดขวางผู้โดยสารที่จะลงจากรถ รอให้ผู้โดยสารลงก่อนแล้วจึงขึ้นรถ เป็นต้น

4. โรงเรียนประถมศึกษา หมายถึง สถานศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครที่เปิดสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2527

5. ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยครูใหญ่ ครูใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ และผู้อำนวยการโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2527

6. ครู หมายถึง ผู้ที่ทำการสอนประจำทุกระดับชั้น ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2527

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แบ่งออกเป็นเนื้อหาสาระที่สำคัญ คือ หน้าที่ของโรงเรียน ความมีระเบียบวินัย การสร้างเสริมระเบียบวินัย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

หน้าที่ของโรงเรียน

ปฟาณี รัฐวิวัฒนา (ปฟาณี รัฐวิวัฒนา 2523 : 124 - 128) กล่าวถึงหน้าที่ของโรงเรียนในแง่ของสถาบันการศึกษาว่า การศึกษาคือกระบวนการที่สังคมถ่ายทอดวัฒนธรรม ความรู้ ความชำนาญ ค่านิยมจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง โดยผ่านโรงเรียนหรือสถาบันสังคมอื่น ๆ เป็นการถ่ายทอดอย่างจริงจัง มีการเลือกสรรว่าจะถ่ายทอดอะไร เป็นการหลอมเกล้าสมาชิกในเยาว์ของสังคมให้เป็นไปในทางที่สังคมคิดว่าถูกต้อง ซึ่งการให้การศึกษาย่างเป็นทางการภายในโรงเรียนนั้นปัจจุบันมีอยู่ 5 ประการ คือ

1. การขัดเกล่าทางสังคม เป็นการถ่ายทอดความรู้และคุณธรรมที่สังคมเห็นว่ามีความจำเป็นและเป็นสิ่งพึงาม สำหรับการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม นอกจากจะให้ความรู้และทักษะต่าง ๆ ที่เป็นการเตรียมบุคคลสำหรับการประกอบอาชีพแล้ว ในสังคมประชาธิปไตย บุคคลจะได้รับการอบรมให้ซาบซึ้งในคุณค่าของสิทธิเสรีภาพ ระเบียบวินัย ความรับผิดชอบต่อกตนเอง และต่อสังคม ฯลฯ

2. การจัดสรรบทบาท เป็นการช่วยกระจายสมาชิกให้มีอาชีพ ตำแหน่ง อาชีพการงานแตกต่างกันไปตามลักษณะการศึกษาที่ได้รับ

3. การถ่ายทอดวัฒนธรรม หมายถึง การถ่ายทอดแบบแผนความประพฤติปฏิบัติ เทคโนโลยี วิชาการ ตลอดจนแนวความคิดต่าง ๆ ที่สมาชิกในสังคมตกลงยอมรับ และกำหนดหลักใหญ่ ๆ ร่วมกัน

4. กำหนดความสามารถเฉพาะทาง เป็นการมุ่งให้การอบรมเฉพาะด้านแก่สมาชิกในสังคม โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและพัฒนาตนเองไปตามแนวทางที่เขาถนัด และสนใจมากที่สุด

5. บทบาทในการนำการเปลี่ยนแปลง หมายถึง หน้าที่ในการที่จะนำการเปลี่ยนแปลงมาสู่สังคม หรือปรับปรุงสังคมให้ดีขึ้น โดยเฉพาะในสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลง หรือสังคมที่กำลังพัฒนา

โรงเรียนเป็นสถาบันทางสังคม ดังที่ ชนิตา รัชพลเมือง (ชนิตา รัชพลเมือง 2525 : 82) ได้กล่าวไว้ว่า โรงเรียนเป็นหน่วยหนึ่งของสังคมที่ตั้งขึ้นโดยอาศัยความร่วมมือของบุคคลหลายคน ซึ่งมีความต้องการ และมีวัตถุประสงค์ร่วมกันที่ใช้เป็นองค์การในการให้บริการทางการศึกษาแก่เยาวชนและผู้สนใจ ดังนั้นโรงเรียนจึงมีหน้าที่ต่อสังคม กล่าวคือ (ชนิตา รัชพลเมือง 2525 : 75)

1. โรงเรียนมีหน้าที่ถ่ายทอดวัฒนธรรมจากชนรุ่นหนึ่งไปยังอีกชนรุ่นหนึ่ง โดยทางการจัดหลักสูตรและเนื้อหาวิชา ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอน เช่น วิชาศีลธรรม จริยศึกษา และการสอดแทรกค่านิยม หักศรัทธา ความเชื่อ ฯลฯ อันพึงประสงค์ให้นักเรียน

2. โรงเรียนมีหน้าที่ปรับปรุงคัดแปลง แกไขวัฒนธรรมของชนรุ่นก่อนให้เหมาะสมกับสภาพหรือโครงสร้างสังคมที่เปลี่ยนไป และในทางกลับกันทำหน้าที่ปรับปรุงคัดแปลง แกไขสมาชิกในสังคมให้เหมาะสมกับสภาพจริงของสังคม โดยการจัดการเรียนการสอนและหลักสูตรให้สอดคล้องกับสังคม พร้อมกับปรับปรุงพฤติกรรมผู้เรียนให้ตรงกับความต้องการของสังคมอีกด้วย

3. โรงเรียนมีหน้าที่เสริมสร้างวัฒนธรรมใหม่ เพราะเหตุที่วัฒนธรรมเปลี่ยนแปลง และเกิดใหม่ได้ตลอดเวลา อีกนัยหนึ่งโรงเรียนมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงสังคมให้มีรูปแบบใหม่ และสร้างสมาชิกรุ่นใหม่ให้เหมาะกับรูปแบบนั้น ๆ ด้วย

สรุปได้ว่า โรงเรียนเป็นสถาบันทางสังคม ที่มีหน้าที่จัดการเรียนการสอนโดยการอบรมสั่งสอนให้สอดคล้องกับสังคม และปรับปรุงพฤติกรรมผู้เรียนให้เหมาะสมกับความต้องการของสังคม

ความมีระเบียบวินัย

คำว่า "ระเบียบวินัย" นั้นได้มีผู้ให้ความหมายแตกต่างกัน ดังนี้

กัญญา สาร (กัญญา สาร 2523 : 402) กล่าวว่า ระเบียบวินัย หมายถึง ระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ที่โรงเรียนกำหนดขึ้นให้นักเรียนปฏิบัติตาม ส่วน พันธ์ หันนาคินทร์ (พันธ์ หันนาคินทร์ 2524 : 248) ให้ความหมายว่า การมีระเบียบวินัย หมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง การกระทำตามระเบียบวินัยหรือข้อบังคับต่าง ๆ เกิดขึ้นโดยความสมัครใจของผู้ปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับความหมายที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้กำหนดไว้ว่า (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ 2526 : 186) หมายถึง การควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบแบบแผน และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม เพื่อความสงบสุขในชีวิตของตน และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม

ส่วนเอกสารการสอนของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช 2525 : 215) ให้ความหมายของความมีระเบียบวินัยไว้ 2 ลักษณะ ว่า หมายถึงการทำงานที่มีขั้นตอน ใกล้เคียงมาเรียบร้อยปรากฏให้เห็นได้ทางตา คือ ความเป็นระเบียบ และหมายถึงความสามารถควบคุมตนเอง ไม่ทำอะไรตามใจชอบ ไม่ละเมิดกฎของหมู่คณะ สามารถรวมกิจกรรมกับหมู่คณะได้

สำหรับ ชม ภูมิภาค (ชม ภูมิภาค 2525 : 134) กล่าวว่า วินัยเป็นความสามารถในการบังคับตนเองให้ปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ โดยที่ตนเองเห็นความ

สำคัญ และมีความเข้าใจในระเบียบกฎเกณฑ์นั้น ๆ เห็นว่า การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ และระเบียบต่าง ๆ นั้น มีประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคมโดยรวม มิใช่ปฏิบัติ ความระเบียบและกฎเกณฑ์เพราะกลัวถูกลงโทษ กลัวถูกตำหนิติเตียน กลัวถูกคนมอง กลัวถูกค่า แต่สิ่งที่บังคับให้ทำตามกฎเกณฑ์และระเบียบคือจิตใจผู้กระทำเอง ไม่ว่า จะอยู่ต่อหน้าหรือลับหลังผู้อื่น ซึ่งเรียกว่าเป็นผู้มีวินัยในตนเอง

จากความหมายตามที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความมีระเบียบวินัย หมายถึง การรู้จักควบคุมตนเองไม่ให้ทำตามความพอใจโดยไม่มีขอบเขต รู้จักทำอะไรเพื่อ ส่วนรวม และการปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ข้อบังคับด้วยความเต็มใจ

ความมีระเบียบวินัยเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งที่จะปลูกฝัง และสร้างเสริมแก่เยาวชนของชาติ เพราะในสภาพปัจจุบัน ประชาชนส่วนใหญ่ขาด ระเบียบวินัย และไม่เคารพกฎหมาย ทั้งที่ สัพัตรา สุภาพ (สัพัตรา สุภาพ 2520 : 15) กล่าวว่า ค่านิยมทั่ว ๆ ไปของคนไทยประการหนึ่ง ได้แก่ การขาด ระเบียบวินัย คือ การไม่ชอบทำอะไรเพื่อส่วนรวม ชอบทำอะไรเพื่อตัวเอง เช่น ไปงานเลี้ยงแบบบุฟเฟต์ ต้องตักอาหารและขนมผลไม้จนเต็มจาน หรือการขับรถชอบ แซงซ้ายแซงขวา หรือฝ่าไฟแดง หรือแย่งกันขึ้นรถประจำทาง เป็นต้น ซึ่งสอดคล้อง กับแนวคิดของ ชม ภูมิภาค (ชม ภูมิภาค 2525 : 134) ที่ได้กล่าวถึงความ สำคัญของความมีระเบียบวินัยว่า ความมีวินัยเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับสังคมปัจจุบัน เพราะสังคมปัจจุบันเป็นสังคมที่ซับซ้อน เป็นสังคมที่ผลการกระทำต่าง ๆ ของสมาชิก ในสังคม ย่อมกระทบกระเทือนต่อบุคคลอื่นในสังคม ยกตัวอย่างง่าย ๆ เช่น ความ มีวินัยในการใช้รถใช้ถนน หากทุกคนได้ระลึกรถึงกฎจราจรเป็นสิ่งสำคัญต่อความ ปกติสุขของทุกคนที่ใช้ถนน การปฏิบัติตามกฎจราจรโดยเคร่งครัด ย่อมทำให้ทุกคน ที่ใช้รถใช้ถนนมีความปลอดภัย ซึ่งจะทำให้อุบัติเหตุบนท้องถนนน้อยลง

ความสำคัญของความมีระเบียบวินัยนั้นสืบเนื่องมาจากรัฐบาล ได้ประกาศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 โดยกำหนดงานวัฒนธรรมเอาไว้

เป็นแบบ ซึ่งระบุเรื่องงานและภารกิจที่จะต้องดำเนินการควบคู่ไปกับการพัฒนาอื่น ๆ พร้อมกันอย่างกว้าง ๆ 6 ประการ คือ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2524 : 232)

1. เร่งทำนุบำรุงส่งเสริมศาสนาให้เป็นที่ยึดมั่นทางจิตใจ และพัฒนาจริยธรรมของประชาชนให้มีระเบียบวินัยทั้งส่วนตนและส่วนรวม
2. เร่งส่งเสริมการศึกษาของเยาวชน โดยให้มีการเรียนธรรมศึกษาทุกระดับ และส่งเสริมให้เยาวชนประกอบกิจกรรมทางศาสนา ตามจารีตประเพณี
3. ส่งเสริมให้เยาวชนและข้าราชการประกอบกิจกรรมทางศาสนาในวันสำคัญทางศาสนาประจำสัปดาห์
4. เร่งทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของชาติ ทั้งด้านวัตถุและจิตใจ เพื่อปลุกฝังให้คนในชาติเกิดความรัก และคิดสร้างสรรค์ความสวยงาม ความมีระเบียบ อนุรักษ์สืบทอดมรดกทางศิลปวัฒนธรรมที่ดีให้เป็นเอกลักษณ์ของชาติ และเกิดความนิยมในการผลิตและใช้ผลิตภัณฑ์ทางศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้านของไทย
5. เร่งทำนุบำรุงส่งเสริมวัฒนธรรมทางขนบธรรมเนียมราชประเพณี จารีตประเพณีไทย และภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติ
6. จัดให้มีองค์กรกลางทางวัฒนธรรม หรือปรับปรุงองค์กรของรัฐที่มีอยู่แล้ว ให้มีหน้าที่และอำนาจอย่างเพียงพอในการบริหารงานวัฒนธรรมของชาติโดยส่วนรวม ในระยะเวลาอันสมควร

ด้วยเหตุนี้ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ จึงได้ปรับปรุงวางแผนดำเนินงานด้านวัฒนธรรมขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ 2526 : ไม่มีเลขหน้า) ในแผนพัฒนาด้านวัฒนธรรมและวินัยแห่งชาติ (แผนสร้าง) โดยมุ่งพัฒนาวัฒนธรรมให้เจริญงอกงามและก้าวไปข้างหน้า โดยอาศัยพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และคำนิยมพื้นฐานเป็นเป้าหมายในชั้นต้นมุ่งเน้นความสำคัญเรื่อง การสร้างวินัยให้กับคนในชาติของกลุ่มประชากร คือ เยาวชน ข้าราชการ และประชาชน ซึ่งมีโครงการหลักสนับสนุนจัดเป็นระดับ ดังนี้

1. ระดับชาติ ไคแก'

1.1 โครงการปลูกฝังและเสริมสร้างวินัยเยาวชนในสถานศึกษา

1.2 โครงการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมข้าราชการ

1.3 โครงการเสริมสร้างวินัยประชาชน

2. ระดับกระทรวง ไคแก'

โครงการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการ

3. ระดับภูมิภาค ไคแก'

3.1 โครงการส่งเสริมพัฒนาค่านิยมในการพัฒนาชนบท

3.2 โครงการประสานงานและร่วมมือกับคณะสงฆ์ในการเผยแพร่

คุณธรรมและค่านิยม

รัฐบาลได้แสดงเจตนารมณ์แน่วแน่ชัดให้มีการรณรงค์ปลูกฝังความมีระเบียบวินัยให้แก่คนในชาติ ด้วยเล็งเห็นว่า "วินัย" เป็นพื้นฐานสำคัญต่อการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้ จึงได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องการส่งเสริมวัฒนธรรมและวินัยแห่งชาติขึ้น เพื่อเสริมสร้างและปลูกฝังระเบียบวินัย ทั้งนี้ (สำนักนายกรัฐมนตรี 2525 : ไม่มีเลขหน้า)

1. ให้มีการประชาสัมพันธ์ภายในหน่วยราชการและองค์การของรัฐ รวมทั้งทางสื่อมวลชนทุกรูปแบบ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในเรื่อง

1.1 ปัญหาความสะอาด การตรงต่อเวลา การเคารพกฎจราจร และการเคารพธงชาติ

1.2 สาเหตุและปัจจัยที่ก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับความสะอาด การตรงต่อเวลา การเคารพกฎจราจร และการเคารพธงชาติ

1.3 หลักการในการแก้ไขปัญหาคleaning ความสะอาด การตรงต่อเวลา การเคารพกฎจราจร และการเคารพธงชาติ

1.4 วิธีการและเครื่องมือในการป้องกันและแก้ไขปัญหาคleaning ความสะอาด การตรงต่อเวลา การเคารพกฎจราจร และการเคารพธงชาติ

2. ให้มีการรณรงค์และปฏิบัติการอย่างจริงจัง และต่อเนื่องในการรักษาความสะอาดเรียบร้อยของสถานที่ราชการและสาธารณสถานในสังคมในเมือง การตรงต่อเวลา การเคารพกฎจราจร และการเคารพธงชาติ

3. ให้หน่วยราชการที่บริการประชาชน จัดการบริการและการติดต่อกับราชการตามลำดับก่อนหลัง เช่น การเข้าแถวเข้ารับบริการ และการให้เลขหมายหรือบัตรเข้ารับบริการ เพื่อให้เกิดเป็นนิสัยประจำ

4. ให้หน่วยราชการและรัฐวิสาหกิจที่รับผิดชอบด้านการขนส่งสาธารณะ เช่น รถโดยสารปรับอากาศ และบริษัทขนส่ง จัดระบบบริการให้มีระเบียบแบบแผน

5. ให้หน่วยราชการและสถานศึกษารณรงค์ปฏิบัติการ ให้ข้าราชการ นักเรียน และนักศึกษาปฏิบัติตามกฎจราจร ข้ามถนนตรงทางม้าลาย หรือใช้สะพานข้ามให้ระเบียบวินัยทั่วประเทศ

กล่าวโดยสรุป จะเห็นได้ว่า การแก้ปัญหาสังคมนั้น ควรใช้วัฒนธรรมเป็นเครื่องมือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องความมีระเบียบวินัย กระทรวงศึกษาธิการในฐานะที่เป็นองค์กรของรัฐ ได้พิจารณาเห็นว่า เป็นการสมควรที่จะดำเนินการสนองตามนโยบายของรัฐบาล จึงได้กำหนดโครงการสร้างเสริมระเบียบวินัยขึ้น มีกลุ่มเป้าหมายบุคคล และเป้าหมายวินัย ดังนี้ (สัมพันธ์ ทองสมัคร 2527 : 25)

กลุ่มที่ 1 เยาวชนในสถานศึกษา มุ่งสร้างวินัยใน 4 เรื่อง ได้แก่

1. ความมีระเบียบวินัยในเรื่องการแต่งกาย
2. ความมีระเบียบวินัยในเรื่องการเดินทางไป - กลับโรงเรียน
3. ความมีระเบียบวินัยในเรื่องการปฏิบัติตามกฎจราจร
4. ความมีระเบียบวินัยในเรื่องการขึ้นรถประจำทาง

กลุ่มที่ 2 ข้าราชการทั่วประเทศมุ่งสร้างวินัยในการปฏิบัติการ และการสร้าง

คุณธรรม

กลุ่มที่ 3 ประชาชนทั้งประเทศ มุ่งสร้างวินัยในการระลึกถึงสถาบันชาติ

ศาสนา พระมหากษัตริย์

การสร้างเสริมระเบียบวินัย

ประเทศไทยของเราสามารถรักษาความเป็นเอกราชมาได้เป็นเวลาร้านาน อีกทั้งยังมีทรัพยากรธรรมชาติทุกอย่าง ที่พร้อมที่จะอำนวยให้การพัฒนาประเทศก้าวไปไกลกว่าอีกหลายชาติ แต่ก็ยังพัฒนาไปได้ช้ากว่าชาติอื่นอีกมาก ซึ่งอาจมีสาเหตุหลายประการที่เป็นอุปสรรค แต่สาเหตุหนึ่งที่เรายังไม่ค่อยคำนึงกันว่าอุปสรรคที่กีดขวางความเจริญรุ่งเรืองของชาติ คือ ความมีระเบียบวินัยของพลเมือง (วริยพร แสงนภาพร 2523 : 103) ดังนั้น ประเทศที่เจริญหรือพัฒนาแล้วมักจะฝึกฝนอบรมเยาวชนให้เป็นผู้มีระเบียบวินัยตั้งแต่เด็กและขยายต่อไปเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ต่อไปในอนาคต ด้วยเหตุนี้ การที่จะให้ประชาชนคนไทยมีระเบียบวินัยย่อมต้องปลูกฝังอบรมมาตั้งแต่เยาว์วัย และในการปลูกฝังระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นเป็นเบื้องต้นนั้นจะส่งผลเชื่อมโยงให้ประชาชนเป็นผู้ที่เคารพกฎหมายบ้านเมืองติดตามมาในภายหลัง (นพพร พานิชสุข 2525 : 13) โดยเฉพาะส่วนต่าง ๆ ของสังคมจะต้องช่วยกันปลูกฝังความมีวินัย โดยเริ่มตั้งแต่ครอบครัว สถานศึกษา รวมทั้งหน่วยงานอื่น ๆ ที่อยู่นอกระบบโรงเรียนอีกด้วย (ชม ภูมิภาค 2525 : 135)

นอกจากนั้น ชม ภูมิภาค (ชม ภูมิภาค 2525 : 136) กล่าวว่า การปลูกฝังความมีระเบียบวินัย ต้องให้เด็กทั้งมวลมีการละการปฏิบัติ โดยมีหลักการเกี่ยวกับความมีระเบียบวินัย ดังนี้

1. ความมีวินัยช่วยให้ประหยัดเวลา และทำให้งานสำเร็จด้วยความเรียบร้อย
2. ผู้มีวินัยในตนเองต้องมีความตรงต่อเวลา และหน้าที่
3. การมีวินัยในตนเองนั้นเป็นสิ่งที่ฝึกฝนได้
4. การมีวินัยทำให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
5. การขาดระเบียบวินัยทำให้เป็นผลเสียแก่งานและตนเอง และนอกจากนั้นยังจะต้องมีความรู้ความสามารถในสิ่งต่อไปนี้

1. รู้จักลักษณะและคุณค่าของความมีวินัย
2. ปฏิบัติตนเป็นนิสัยและมีวินัยในตนเอง
3. ปรับปรุงและแก้ไขนิสัยที่บกพร่องของตนเอง
4. สามารถมอบประโยชน์ของความมีวินัยได้

พ่อแม่ควรพยายามปลูกฝังความมีระเบียบวินัยให้เหมาะสมกับวัยให้เด็กได้รับ

ฝึกอบการงานต่าง ๆ ในบ้าน ค่อยจัดสรรหน้าที่ความรับผิดชอบให้แก่เด็กในบ้าน เพื่อให้เด็กได้ปฏิบัติภารกิจนั้นสม่ำเสมอ ให้เกิดความรู้สึกว่าเป็นหน้าที่ของตน โดยไม่ต้องมีคนอื่นมาเตือนให้ทำ ส่วนสถานศึกษาเป็นจุดสำคัญยิ่งในการปลูกฝังความมีระเบียบวินัย การสร้างระเบียบวินัยในห้องเรียนนั้นจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนการสอน การเรียนการสอนจะดำเนินไปได้ดี ก็ต้องมีวินัยที่ควบคู่ไปด้วย (ชม ภูมิภาค 2525 : 136)

รากฐานในการสร้างระเบียบวินัย อาจเริ่มได้จากวิธีการต่าง ๆ เช่น (ชม ภูมิภาค 2525 : 137)

1. ให้นักเรียนเข้าใจในวิธีการของประชาธิปไตย
2. ต้องสร้างวินัยให้แก่เด็กตั้งแต่แรกที่เข้ามาในสถานศึกษา
3. ให้นักเรียนเป็นผู้วางระเบียบวินัยของนักเรียนเอง
4. ระเบียบวินัยจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงได้ตามโอกาส
5. ต้องมีการอบรมเรื่องระเบียบวินัย

ในด้านการสร้างเสริมระเบียบวินัยนั้น นักเรียนควรมีบทบาทดังต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนได้พยายามวางแผนงานที่มอบให้ทำในวิชาใดวิชาหนึ่ง และครูก็ทำร่วมกับนักเรียนด้วย เช่น ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา ฯลฯ
2. ให้นักเรียนตั้งกฎข้อบังคับ และกำหนดระเบียบการปกครองห้องเรียนให้เป็นระเบียบปฏิบัติประจำ ซึ่งทุกคนจะต้องทำ
3. อบรมให้นักเรียนมีความประพฤติ รู้จักรับผิดชอบในหน้าที่ครูไม่อยู่ในห้องเรียน

4. ให้นักเรียนสร้างกฎและระเบียบในการที่จะรักษาสีของในห้องเรียน
 5. ให้นักเรียนได้รู้จักพิจารณาความช่วยเหลือ และคำแนะนำที่ได้รับจากครู
 6. ให้นักเรียนมีความแน่ใจว่าทำอะไรจึงจะเชื่อเชื้ญูที่มาเยี่ยมโรงเรียน หรือห้องเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อห้องเรียนทั้งเวลามาและเวลากลับ
 7. ให้นักเรียนมีส่วนร่วมหรือเป็นส่วนหนึ่งของชั้นในการทำกิจกรรมทุกอย่าง
- (ชม ภูมิภาค 2525 : 138 - 139)

ทวี ทอแก้ว และอบรม สันภิบาล (ทวี ทอแก้ว และอบรม สันภิบาล 2517 : 93 - 95) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับครูในการสร้างระเบียบวินัยว่า

1. ครูควรสร้างวินัยตามพัฒนาการของเด็ก หมายความว่า ครูควรจะรู้จักเด็กเป็นรายบุคคล เข้าใจถึงสาเหตุที่เด็กแสดงออกมา ทั้งนี้เพราะเด็กย่อมประพฤติตัวไปตามประสบการณ์และความเจริญเติบโตทางวุฒิภาวะของคนในระยะหนึ่ง ๆ ตามธรรมชาติเด็กมักจะทำความเห็นชอบของคนว่าสิ่งที่ทำไปจะแก้ปัญหาและทำให้บรรลุจุดหมายปลายทางได้ดีที่สุด เหตุผลอาจไม่ถูกต้อง แต่ความปรารถนาของเด็กนั้นเต็มไปด้วยความ**จริงใจ** หน้าที่ของครูคือพยายามหาความต้องการของเด็ก พยายามเข้าใจวิธีหาเหตุผลของเด็ก พยายามช่วยให้เด็กนำวิธีการที่สังคมเห็นชอบไปใช้ในการทำงานให้เสร็จ พยายามชี้ให้เด็กเห็นจุดประสงค์ที่ดีของการทำงาน หรือช่วยเด็กให้เห็นประโยชน์ของวิธีการอื่น ๆ นอกเหนือไปกว่าวิธีการที่เด็กใช้
2. ครูควรสร้างวินัยในสิ่งที่เด็กสามารถปฏิบัติได้ และเป็นประโยชน์จริง ๆ ไม่ใช่เป็นแต่เพียงแนะนำอย่างเฉยเท่านั้น ครูต้องติดตามผลด้วย ฉะนั้นครูควรคำนึงถึงวินัยที่ครูประสงค์จะให้เด็กมีขึ้นนั้น เด็กสามารถปฏิบัติจริง ๆ ได้หรือไม่ เพราะถ้าเด็กไม่สามารถกระทำใดแล้วจะทำให้เด็กไม่สบายใจ และชักชวนคำสั่งของครู ซึ่งเราจะสร้างให้เด็กมีวินัยในตนเองได้ยาก

3. การสร้างวินัยที่ดี ครูควรพยายามหลีกเลี่ยงการตีเคียน โดยใช้วิธีขยอกหรือชมเชยแทน จากการศึกษาค้นคว้าของนักจิตวิทยา เด็กจะเรียนได้ดีเมื่อครูยกยอชมเชย แต่ตรงกันข้ามถ้าเด็กได้รับการเยาะเย้ยตีเคียน จะทำให้เด็กเรียนช้าลง

กว่าเดิม เมื่อเรากล่าวถึงงานของเด็กในส่วนที่ทำได้ดี จะทำให้เด็กปี๋กำลังใจอันเป็นแรงทางตรงให้เด็กปฏิบัติงานนั้นได้ดียิ่งขึ้น ฉะนั้นในการที่จะให้เด็กเกิดวินัยที่ดีนั้น ครูควรจำไว้ว่า "เมื่อทำงานร่วมกับเด็กอย่าพยายามใช้คำติเตียนผลงานของเด็ก"

4. การสร้างวินัยที่ดีในชั้นครูต้องมีสื่ออารมณ์ดี เยือกเย็นสุขุมไม่เป็นคนโกรธง่ายหรือมีอารมณ์หงุดหงิด หรืออาจจะกล่าวว่า ความเกรี้ยวกราดไม่เป็นสิ่งที่พึงปรารถนาในการสร้างวินัยที่ดี ส่วนมากเวลาเด็กตอบคำถามผิด จำสิ่งที่ครูสอนไปแล้วไม่ได้ หรือไม่ทำตามระเบียบข้อบังคับกับครูมักจะมีโกรธ การที่ครูโกรธจะทำให้ครูทำอะไรรุนแรงไป ซึ่งไม่เป็นผลดีในการที่จะให้เด็กมีทัศนคติต่อวินัยที่ดีแต่อย่างใดเลย อาจจะทำได้เด็กเกลียดครู และไม่ยอมฟังคำสอนหรือปฏิบัติตามระเบียบวินัย ฉะนั้นครูควรจำไว้ การพูดจาอย่างนุ่มนวล อย่างท่าทางเรียบ ๆ ย่อมได้ผลดีกว่า

5. การไว้วางใจและนับถือสติปัญญาของคนอื่น เป็นหลักอีกประการหนึ่งที่จะส่งเสริมให้มีวินัยที่ดี ตามธรรมชาติเด็ก ๆ ย่อมมีความสามารถและเจตคติในการคิดหาเหตุผลอยู่บ้างแล้ว ครูจึงควรแนะนำให้เขาใช้ความสามารถและประสบการณ์เพิ่มให้ดียิ่งขึ้น เท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดอย่างเต็มที่ อันเป็นวิธีที่จะปลูกฝังให้เกิดการบังคับตัวเองและการควบคุมตัวเอง

6. การสร้างวินัยที่ดีในชั้นครูต้องเป็นกันเองกับเด็ก ห้องเรียนแต่ละห้องควรให้เด็กมีความรู้สึกว่ามีความเป็นอยู่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ครูต้องพยายามให้เด็กมีโอกาสแสดงตนว่าเป็นส่วนหนึ่งของสมาชิกทั้งหมด ครูพยายามชักนำให้เด็กแต่ละคนยอมสละความปรารถนาส่วนตัวเพื่อสวัสดิภาพของหมู่คณะ ครูเองก็วางตัวเป็นที่รับฟังความทุกข์ร้อนของเด็ก และหาทางช่วยเหลือ การทำกิจกรรมร่วมกับเด็กในบางโอกาส เช่น ทางคานกีฬ การรับประทานอาหาร และโรงเรียนควรจะมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วย

7. ประชาธิปไตยย่อมมีรากฐานจากความเคารพนับถือความคิดเห็นซึ่งกันและกันไม่เลือกเพศ ชั้น วรณะ และผิวพรรณ

สำหรับ สุโท เจริญสุข (สุโท เจริญสุข 2519 : 69 - 70) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูในการสร้างระเบียบวินัยไว้ ดังนี้

1. ครูจะต้องเต็มใจ และพร้อมช่วยเหลือเด็ก ยินดีให้คำแนะนำตักเตือน ไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย และรู้จักการศึกษาเด็ก เข้าใจเด็กเป็นรายบุคคลอย่างดี
2. จัดสภาพของโรงเรียน ห้องเรียนให้น่าอยู่ น่าเรียนสะอาดเรียบร้อย มีอุปกรณ์ครบครัน
3. จัดวางระเบียบวินัยรวมกันกับนักเรียนเสมอ ไม่ทำตามใจครูแต่ฝ่ายเดียว
4. จัดหาหลักสูตรการเรียนการสอน ให้เหมาะกับผู้เรียนตามวุฒิภาวะ

ความต้องการ ความสนใจของเด็ก

5. เปิดบริการแนะแนวชั้นในโรงเรียน เพื่อช่วยเด็กที่เป็นปัญหา
6. ครูจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กตลอดเวลา
7. ส่งเสริมให้เด็กหัดปกครองตนเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ส่วน ชม ภูมิภาค (ชม ภูมิภาค 2525 : 139) แสดงทัศนะว่า

1. ครูจะต้องเป็นนักศึกษาค้นคว้าความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็ก ทั้งนี้เพื่อที่จะได้ศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นให้ได้ เพราะเด็กบางคนอาจจะมีบางสิ่งบางอย่างที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจของเด็ก และเมื่อแสดงออกก็อาจจะขัดกับวินัยที่วางไว้
2. ครูจะต้องเป็นนักวิจัย และสนใจในเรื่องวินัยทุก ๆ แ่ง ทุก ๆ มุม ทั้งนี้ก็เพื่อจะนำผลการวิจัยมาแก้ปัญหา หรือคาดการณ์ไว้ล่วงหน้านั่นเอง
3. ครูจะต้องเปรียบเสมือนผู้นำทางของหมู่นักเรียน ทั้งนี้เพื่อจะพานักเรียนไปสู่ทางที่ดีและถูกต้อง ไม่ให้เกิดปัญหายุ่งยากแก่นักเรียนในภายหลัง
4. ครูจะต้องถือว่าระเบียบวินัยของหมู่คณะหรือของนักเรียนไม่ใช่เรื่องที่จะมาโต้แย้งกัน ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะนักเรียนทุกคนเป็นผู้สร้างวินัย และทุกคนยอมรับวินัยที่สร้างขึ้น จึงไม่สมควรที่จะโต้แย้งกันในเมื่อนักเรียนคนใดคนหนึ่งทำผิดวินัย

เช่นเดียวกับ จรรยา สุวรรณทัต (จรรยา สุวรรณทัต 2526 : 260 - 261) กล่าวถึงบทบาทของครูในการพัฒนาค่านิยมไว้ ดังนี้

1. ในทุกวิชาที่สอนครูอาจสอดแทรกการอบรมปลูกฝังลักษณะและพฤติกรรมที่สังคมนิยม เพื่อให้เด็กจะได้แสดงออกได้ในชีวิตประจำวันที่บ้าน เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ เลี้ยงน้อง เก็บออม การแสดงกิริยามารยาทที่เที่ยงและเหมาะสมต่อเวลาและสถานที่
2. ครูจะต้องเป็นตัวอย่างหรือตัวแบบที่ดีของเด็กได้ เช่น การประพฤติปฏิบัติในทางสายกลางตามหลักของพุทธศาสนา เป็นต้น
3. ครูควรรู้จักให้แรงเสริมที่เหมาะสมในโอกาสและเวลาต่าง ๆ กัน เมื่อเด็กกระทำความดีและพฤติกรรมที่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคม
4. ครูจะต้องระลึกรู้อยู่เสมอถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล พื้นฐานและค่านิยมเดิมของครอบครัว ตลอดจนบุคลิกลักษณะของเด็ก เพื่อการให้คำแนะนำ การแนะแนว และการแก้ไขที่ถูกต้อง ครูอาจต้องช่วยผู้ปกครองของเด็กแก้ไขค่านิยมและความเชื่อผิด ๆ หลายประการในการอบรมเด็ก
5. ครูจะต้องมีความตั้งใจจริงต่อการช่วยพัฒนาเด็กทุกคนเท่าที่ครูจะสามารถทำได้ โดยครูทำหน้าที่เป็นสื่อเชื่อมสำคัญระหว่างโรงเรียนและครอบครัว บทบาทของครูในการพัฒนาค่านิยมในครอบครัวให้แก่เด็กและผู้ปกครองได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะช่วยให้สังคมไทยของเรามีสมาชิกที่มีคุณภาพเพิ่มขึ้นได้อย่างแน่นอน โดยเฉพาะในครอบครัวที่มีภูมิหลังทางการศึกษา - เศรษฐกิจจำกัด การประคับประคองและความอดทนต่อการพัฒนาที่ถูกต้องของครูจะช่วยเด็กได้อย่างมาก ทั้งเด็กยังจะเป็นสื่อกลางนำสิ่งที่ควรรู้ควรปฏิบัติและการพัฒนาไปยังครอบครัวของตนได้อีกไกลหนึ่งด้วย
6. ครูในฐานะที่เป็นมนุษย์หรือบุคคลที่อาจเป็นพ่อแม่ หรือสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัว ควรจะเฝ้าระวังหน้าที่และบทบาทของตนให้สอดคล้องกับความมุ่งหวังของสังคม ทั้งนี้เพื่อเป็นการยกระดับค่านิยมของครอบครัวในด้านต่าง ๆ ให้สูงขึ้น

การสร้างเสริมระเบียบวินัยเพื่อให้เกิดนิสัยที่ดีแก่เยาวชนของชาตินั้นจำเป็น
อย่างยิ่งที่จะต้องมีการจัดกิจกรรม เพื่อให้เหมาะสมกับตัวเด็ก เพราะการจัด
กิจกรรมนั้นมีความสำคัญมากในด้านการเสริมสร้างให้นักเรียนได้กระทำในสิ่งที่ตน
สนใจ และทำให้รู้จักคิดทอสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ รวมทั้งเป็นการสำรวจความสามารถ
ของนักเรียนโดยการทดลองกระทำจริง หลังจากศึกษาค้นคว้าหาความรู้จากห้องเรียน
กิจกรรมนักเรียนจะก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างครูและนักเรียน ทำให้ครูได้รู้จักนักเรียน
ดีขึ้น (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช 2525 : 104) ซึ่งแนวทางใช้หลักสูตรประถม
ศึกษา พุทธศักราช 2521 ของกรมวิชาการ (กรมวิชาการ 2522 : 11) ได้
กล่าวถึงการจัดกิจกรรมไว้ว่า ได้แก่ การกระทำโดยนักเรียนและครู ปฏิบัติร่วมกัน
นอกเหนือจากกิจกรรมตามแผนการสอน เช่น การแข่งกีฬา การจัดนิทรรศการ
การจัดชุมนุมต่าง ๆ ความความสนใจ กิจกรรมลูกเสือ ยุวกาชาด เนตรนารี
การประชุมประจำสัปดาห์ การจัดเวรรักษาความสะอาด การจัดงานร่วมกับชุมชน
การประชุมผู้ปกครอง ฯลฯ เหล่านี้บางอย่าง อาจทำร่วมกันเป็นกลุ่มโรงเรียน แต่
ทุกอย่างต้องเป็นกิจกรรมที่ทำเพื่อเด็กและให้เด็กมีส่วนร่วมปฏิบัติ เว้นแต่จะเป็นเรื่อง
พิเศษนอกเหนือจากประสงค์ของโรงเรียน เช่น เกี่ยวกับเอกสารการสอนของมหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาธิราช (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช 2525 : 103) ได้ระบุว่ากิจกรรม
นักเรียน หมายถึง กิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นด้วยความร่วมมือของนักเรียนเพื่อสนอง
ความต้องการ ความสนใจ และส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียน นอกเหนือไปจาก
กิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตร เป็นกิจกรรมที่มุ่งส่งเสริมการเรียนการสอน
ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ อุปนิสัย ค่านิยม และปลูกฝังเจตคติที่พึง
ประสงค์ให้แก่ นักเรียน

สำหรับ ญิณญู สาร (ญิณญู สาร 2523 : 410) กล่าวว่า กิจกรรม
นักเรียน หมายถึง บรรดากิจกรรมร่วมหรือนอกหลักสูตรทั้งหลายที่ให้การศึกษากับนักเรียน
นอกห้องเรียน ปริมาณและคุณภาพของกิจกรรมนักเรียนมีเพียงใดขึ้นอยู่กับโรงเรียน
แต่ละแห่ง และความสามารถของนักเรียนแต่ละคน ทั้งนี้ต้องอาศัยความสามารถของ
ผู้บริหาร และครูที่ปรึกษาของนักเรียนอีกด้วย

ส่วน พันธ์ หันนาคินทร์ (พันธ์ หันนาคินทร์ 2524 : 226) เห็นว่า กิจกรรมทุกอย่างที่เกิดขึ้นจะต้องมีจุดประสงค์ที่จะส่งเสริมความเจริญในแง่ต่าง ๆ แก่ นักเรียน เช่น การสังคม จรรยา มารยาท ตลอดจนการสร้างความรู้สึกในค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนค่านิยมต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นแก่ตัวนักเรียนที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมเหล่านั้น

เนื่องจากรัฐบาลมีนโยบายหลักที่จะปลูกฝังเยาวชนของชาติให้มีคุณธรรมระเบียบวินัย และเพื่อเป็นการสนองนโยบายของรัฐบาล ให้สอดคล้องกับความต้องการของการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการจึงได้วางระเบียบในการแบ่งประเภทของกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ของการจัดไว้ดังต่อไปนี้ (กรมวิชาการ 2523 : 2)

1. กิจกรรมลูกเสือ หรืออนุรักษาด หรือเนตรนารี หรือกิจกรรมผู้นำเพื่อประโยชน์

2. กิจกรรมศาสนา
3. กิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมไทย
4. กิจกรรมส่งเสริมการเกษตรและสหกรณ์
5. กิจกรรมการใช้ห้องสมุด
6. กิจกรรมส่งเสริมการใช้สินค้าไทย
7. กิจกรรมอนุรักษ์ศิลปกรรมและสิ่งแวดล้อม
8. กิจกรรมทัศนศึกษา
9. กิจกรรมนันทนาการ
10. กิจกรรมส่งเสริมวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร

อนึ่ง ถ้าพิจารณาจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้กำหนดให้มีกิจกรรมสร้างนิสัย ตั้งแต่ชั้น ป.1 - ป.6 ไว้ 6 ประเภทด้วยกัน คือ (กรมวิชาการ 2522 : 124)

1. กิจกรรมเน้นพัฒนาทางสุขภาพกายและใจ
2. กิจกรรมเน้นพัฒนาทางสติปัญญา

3. กิจกรรมเน้นพัฒนาทางสังคม
4. กิจกรรมเน้นพัฒนาทางศิลปะและวัฒนธรรม
5. กิจกรรมเน้นพัฒนาทางจริยธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี
6. กิจกรรมเน้นความสนใจเกี่ยวกับสถานที่และอาชีพของชุมชน

สำหรับในเรื่องการจัดกิจกรรมเพื่อปลูกฝังคุณธรรมแก่เด็กนั้น ปรียา

จันทร์สีหิเวช (ปรียา จันทร์สีหิเวช 2523 : 29 - 31) มีความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า การปลูกฝังคุณธรรมให้เกิดขึ้นในจิตใจเด็กไม่ใช่เป็นการให้อ่านหรือท่องจำแต่จะควรเน้นให้เห็นความดีงามที่จะประพจน์ให้มีการปฏิบัติจริงอย่างสม่ำเสมอจนเป็นนิสัย และสอดแทรกอยู่ทุกโอกาสและทุกวิชา พร้อมทั้งมีกิจกรรมฝึกนิสัยให้กับเด็กด้วย โดยกิจกรรมนั้นต้องเหมาะสมกับวัยของเด็ก มีการเสริมแรง เช่น การให้รางวัลหรือการทำโทษ และในการจัดกิจกรรมการปลูกฝังคุณธรรมนั้น อาจอาศัยทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมของ โคลเบอร์ก เป็นแนวทางดังนี้ (Kohlberg. 1964 อ้างอิงมาจาก กวงเกื่อน พันธุมนาวัน และเพ็ญแข ประจักษ์จันท์ 2520 : 42 - 43)

ระดับที่ 1 เรียกว่า ระดับก่อนกฎเกณฑ์ อายุ 2 - 10 ปี ระดับนี้หมายถึงตัดสินใจเลือกกระทำในสิ่งที่ตนเห็นว่าเป็นประโยชน์แก่ตนเองเท่านั้น ไม่คิดถึงคนอื่น การใช้เหตุผลทางจริยธรรมนั้น ในระดับนี้แบ่งเป็น 2 ชั้น ชั้นแรกเรียกว่า หลักการหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ เช่น ทำตามผู้ใหญ่สั่ง เพราะกลัวถูกลงโทษ ชั้นแรกนี้อายุระหว่าง 2 - 7 ปี ในชั้นที่สองเรียกว่า หลักการแสวงหารางวัล คือทำเฉพาะสิ่งที่จะนำความพอใจมาแก่ตนเองเท่านั้น อายุระหว่าง 7 - 10 ปี

ระดับที่ 2 เรียกว่า ระดับตามกฎเกณฑ์ อายุระหว่าง 10 - 16 ปี ระดับนี้มีเกณฑ์หรือปทัสฐานที่ได้จากกลุ่ม มี 2 ชั้น คือ ชั้นที่ 3 เป็นชั้นที่เรียกว่าหลักการทำตามผู้อื่นเห็นชอบ ยังไม่เป็นตัวของตัว ทำเพราะคนอื่นทำ เช่น เพื่อนทำก็ทำตาม อายุระหว่าง 10 - 13 ขวบ อีกชั้นหนึ่ง คือชั้นที่ 4 เรียกว่าหลักการทำตามหน้าที่ทางสังคม บุคคลรู้ว่าตนเป็นหน่วยหนึ่งของสังคม รู้ว่าจะต้องมีบทบาทหน้าที่เช่นใด และต้องกระทำ อายุอยู่ระหว่าง 13 - 16 ปี

ระดับที่ 3 เรียกว่า ระดับเหนือกฎเกณฑ์ ซึ่งหมายความว่า บุคคลตัดสินใจ ข้อขัดแย้งต่าง ๆ ด้วยการนำมาคิดไตร่ตรองซึ่งใจตัวเอง แล้วตัดสินใจไปตามแต่จะเห็นความสำคัญสิ่งใดมากกว่ากัน ระดับนี้อายุ 16 ปีขึ้นไป ระดับนี้แบ่งเป็น 2 ชั้น คือ ชั้นที่ 5 เรียกว่าหลักการทำตามคำมั่นสัญญา คิดถึงคนอื่นไม่ขัดข้อสิทธิของคนอื่น สามารถควบคุมบังคับใจตนเองได้ ชั้นที่ 6 เป็นขั้นสุดท้าย เมื่อคนเป็นผู้ใหญ่ได้พิจารณาหลักการทั่วไปอันเป็นสากล นอกเหนือไปจากกฎเกณฑ์ของสังคมของตน เรียกว่าหลักการยึดอุดมคติสากล เป็นหลักประจำใจ ใช้ควบคุมตนเอง เช่น ความละเอียดและเกรงกลัวต่อบาป จะทำให้คนไม่กระทำในสิ่งที่ถือว่าเป็นบาป

และนอกจากนั้นในการจัดกิจกรรมจะต้องคำนึงถึงพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์ ตามแนวคิดของเพียเจต์ ดังนี้ (วิชัย วงษ์ใหญ่ 2525 : 53 - 54)

1. วัยช่วงสัมผัสและการเคลื่อนไหว เริ่มแรกกำเนิดจนถึงประมาณ $1\frac{1}{2}$ หรือ 2 ปี ในระยะนี้เด็กจะจัดระเบียบในโลกของตนโดยความรู้สึทางสัมผัสและการเคลื่อนไหวของตน การพัฒนาทางด้านภาษาและความคิดเป็นไปช้า ๆ ซึ่งจะเริ่มแสดงออกในระยะต่อไป

2. วัยช่วงพูด เริ่มตั้งแต่ $1\frac{1}{2}$ ปี หรือ 2 ปี ถึง 4 ปี เป็นระยะที่เด็กรู้จักใช้สติปัญญาได้มากที่สุด และจะเรียนรู้ทางภาษาได้เร็วที่สุด ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนรู้สึกและสัมผัสในขั้นแรกมาใส่ในความนึกคิด แต่ความคิดของเด็กในขั้นนี้จะเป็นแบบระยะก่อนมีเหตุผล เนื่องจากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มองเห็นและสัมผัสได้ และโดยที่เด็กหลงคิดไปว่าความคิดของตนนั้นเป็นไปในแง่เดียวกันกับที่ทุกคนคิด

3. วัยช่วงทำ เริ่มตั้งแต่ 7 ถึง 12 ปี วัยนี้จะเรียนรู้จากการกระทำได้มากที่สุด สิ่งที่เป็นนามธรรมจะเรียนได้ช้า ระยะนี้จะเป็นระยะที่เด็กเริ่มคิดได้อย่างมีเหตุผล แต่เป็นความคิดที่ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์เฉพาะหน้า และมีความยากลำบากที่จะหาข้อสรุปจากเหตุการณ์หลาย ๆ แบบ การคิดเริ่มมีเหตุผลในส่วนที่เป็นรูปธรรม

4. วัยช่วงคิด เริ่มตั้งแต่ 12 ปีขึ้นไป เด็กสามารถแยกตัวออกจากโลกจริง ๆ ได้ โดยที่เมื่อนึกถึงปัญหา เขาจะสามารถนึกถึงวิธีแก้ทุก ๆ อย่างที่เป็นไปได้

ทั้งนี้กล่าวแล้วว่า ในการจัดกิจกรรมเพื่อปลูกฝังและสร้างเสริมความมีระเบียบวินัยให้เด็กแก่เขาเหล่านั้น จะต้องคำนึงถึงวัยของเด็กว่ามีผลต่อวิธีการปลูกฝังเป็นอย่างมาก ทั้งที่ กวงเคื่อน พันธมนาวิน และเพ็ญแข ประจันต์จันท์ (กวงเคื่อน พันธมนาวิน และเพ็ญแข ประจันต์จันท์ 2520 : 207 - 209) ได้กล่าวถึงหลักในการอบรมเด็กไว้ว่า เด็กทารกถึงอายุ 7 ขวบ ใช้หลักการหลบหลีกไม่ให้โดนลงโทษทางกาย เด็กวัยนี้ต้องการการควบคุมอย่างใกล้ชิดจากผู้ใหญ่ เด็กอายุ 10 - 12 ปี ใช้หลักการแสวงหารางวัลและการชมเชย เด็กอายุ 13 ปีขึ้นไป ใช้หลักการทำตามผู้อื่นเห็นชอบ ชอบเลียนแบบการกระทำซึ่งเป็นที่นิยมชมชอบของผู้อื่น ส่วนผู้ใหญ่ นั้นใช้หลักการทำหน้าที่ตามกฎหมายเกณฑ์ของกลุ่ม กฎหมาย และศาสนา ในฐานะที่ตนเป็นสมาชิกของสังคมจึงต้องใช้สติปัญญา อารมณ์ ความรู้เกี่ยวกับตนเอง และสภาพแวดล้อมที่กว้างขวาง ส่วน เอกวิทย์ ณ ถลาง (เอกวิทย์ ณ ถลาง 2522 : 132 - 133) ได้จำแนกวัยของเด็กออกเป็น 4 วัย คือ วัยทารก อายุ 0 - 5 ขวบ วัยเด็ก อายุ 6 - 12 ปี วัยรุ่นช่วงแรก อายุ 13 - 16 ปี วัยรุ่นช่วงหลัง อายุ 17 - 19 ปี ดังนั้น การอบรมเลี้ยงดูต้องให้ผู้ใหญ่ที่รับผิดชอบต่อเด็กเป็นผู้พิจารณาว่า กำลังเกี่ยวข้องกับเด็กในวัยไหน และการที่จะปลูกฝังประสบการณ์ใด ๆ แก่เด็กไม่ว่าจะอยู่ในวัยใดก็ตาม จะต้องคำนึงถึงระดับความเจริญเติบโตทั้ง 4 ด้าน คือ ร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคมของเด็กด้วย สำหรับ อาคม สรสุชาติ (อาคม สรสุชาติ 2524 : 9 - 16) ให้ความเห็นว่า การพัฒนาจิตใจเด็กมี 3 ระยะ คือ ระยะขวบปีแรก เป็นการสร้างมนุษยสัมพันธ์ขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ระยะ 2 - 6 ปี เป็นระยะที่สามารถสร้างสุนทรีย์ที่งดงามให้แก่เด็ก ระยะนี้เด็กจะพยายามปรับตัวให้เข้ากับกฎเกณฑ์ของสังคม และจะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์นั้น ๆ จนเป็นนิสัยโดยไม่รู้ตัว เช่น การรักษาความสะอาด การเคารพกฎจราจร ฯลฯ ระยะ 6 - 12 ปี เป็นระยะเตรียมเด็กให้เป็นผู้ใหญ่ที่ดี สามารถแยกแยะออกว่าสิ่งไหนควรกระทำ สิ่งไหนไม่ควรกระทำ การพัฒนาเด็กในวัยนี้ควรเน้นในด้านการสร้างระเบียบวินัย การประหยัด การกีฬา เป็นต้น

สุโท เจริญสุข (สุโท เจริญสุข 2515 : 441 - 442) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการสร้างนิสัยว่า เป็นพฤติกรรมที่หาจนเคยชินจึงมีความสำคัญกับชีวิตมาก การสร้างนิสัยที่ดีเกิดจากการอบรมปกครองและฝึกฝน โดยมีหลักการสร้างดังนี้

1. หมั่นกระทำบ่อย ๆ เสมอ ๆ
2. รู้สึกพอใจในการกระทำนั้น
3. เห็นประโยชน์ของการกระทำนั้น
4. มีกำลังใจเข้มแข็ง

ส่วน สุขชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (สุขชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม 2515 : 219) เน้นว่า การสร้างนิสัยมีหลัก 4 ประการ คือ

1. เด็กต้องประพฤติคนในสิ่งที่ดี และกำจัดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา
2. เด็กจะสร้างความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจกับการกระทำดี และความไม่พึงพอใจกับการกระทำไม่ดี ให้เด็กพอใจที่จะปฏิบัติในสิ่งที่ดีควร และหลีกเลี่ยงการปฏิบัติในสิ่งที่ไม่ดีไม่ควร
3. เด็กจะต้องกระทำความดีจนกระทั่งเกิดความเคยชิน หรือเกิดเป็นนิสัย โดยไม่ต้องมีใครแนะนำ
4. เด็กจะต้องเรียนรู้ถึงการเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา เป็นพฤติกรรมที่ดีที่พึงปรารถนาของสังคม

สุนน อมรวิวัฒน์ (สุนน อมรวิวัฒน์ 2522 : 102) ให้แนวคิดที่ว่า วิธีการปลูกฝังค่านิยมที่ใดมด คือ การให้เด็กได้พบกับสภาพการณ์ที่แท้จริงในโรงเรียน หรือพบกับสถานการณ์จำลองในห้องเรียน โดยการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรขึ้น เพื่อให้ นักเรียนได้เผชิญปัญหาในกระบวนการทางสังคมอย่างแท้จริง ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ สุจริต เพียรชอบ (สุจริต เพียรชอบ 2522 : 51) ที่ว่า ครูควรได้ถือโอกาสปลูกฝังค่านิยมให้กับนักเรียนในขณะดำเนินการสอนโดยแทรกลงไปในบทเรียน เช่น ค่านิยมเรื่องความมีระเบียบวินัยนั้น ครูควรปลูกฝังให้นักเรียนเป็นผู้มีวินัยในตนเอง

มีระเบียบรู้จักบังคับใจ และหักห้ามใจตนเอง โดยการสร้างสถานการณ์ที่จะปลูกฝัง
ความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นกับนักเรียนที่ตนเองสอน

คานอฟ (Canoff, 1977 : 50 – 57 อ้างอิงมาจาก อุบล มงคลสุขสวัสดิ์
2523 : 13 – 15) มีทัศนะเกี่ยวกับระเบียบวินัยว่า เป็นคุณสมบัติอันพึงปรารถนาที่
ควรจะได้ฝึกให้มีขึ้นตั้งแต่วัยเด็ก เพื่อความเป็นพลเมืองที่มีคุณค่าของสังคมซึ่งขึ้นอยู่กับ
หลักเกณฑ์พื้นฐานบางประการ เช่น การเป็นแบบอย่างสำหรับเด็ก การส่งเสริมให้
เด็กรู้จักพึ่งตนเอง การสร้างบรรยากาศที่เป็นส่วด้วยการสนทนากับเด็ก และอนุญาต
ให้เด็กได้แสดงออกของเสรีภาพในสิ่งที่ถูกต้อง จัดเตรียมกิจกรรมด้วยความระมัด
ระวัง และให้คำแนะนำแก่เด็กอย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนั้น ยังปรากฏข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการปลูกฝังความมีระเบียบวินัยว่า
(มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช 2525 : 217)

1. ความมีระเบียบวินัยขึ้นอยู่กับการศึกษาอบรมเป็นสำคัญ การฝึกระเบียบ
วินัยต้องใช้เวลา ทำอย่างค่อยเป็นค่อยไป ใช้วิธีจูงใจดีกว่าวิธีบังคับ
2. การฝึกระเบียบวินัยย่อมสอดแทรกเข้าไปได้เสมอเกือบทุกวิชา
3. การฝึกระเบียบวินัย ควรฝึกจนเกิดเป็นนิสัย เพื่อให้เกิดความเคยชิน
4. ระเบียบวินัยสูงสุดที่พึงปรารถนา คือ ระเบียบวินัยในตนเอง กล่าวคือ
นักเรียนสามารถบังคับข่มขู่ใจตนเองได้ โดยครูไม่ต้องบังคับหรือให้รางวัล

ชม ภูมิภาค (ชม ภูมิภาค 2525 : 3 – 4) กล่าวว่า การเรียนการสอน
ในค่านคุณธรรมที่จะต้องปลูกฝังนั้น จะต้องย้าทั้งในภาคทฤษฎีและการปฏิบัติ โดยเฉพาะ
ในค่านจริยธรรมและคุณธรรม จะต้องสอนโดยการใช้การปฏิบัติ มิใช่กระทำเฉพาะการบอกเล่า
เท่านั้น นักเรียนจะต้องได้รับการปฏิบัติจริง มีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชน ซึ่งการที่
นักเรียนจะเกิดคุณธรรมได้นั้นย่อมผ่านขั้นตอนตามลำดับมาหลายขั้น ได้แก่

ขั้นแรก เห็นจะได้แก่ขั้นของการรับ หรือให้ความสนใจต่อสิ่งนั้น นั่นคือผู้เรียน
รู้ว่ามีความคุณธรรมเช่นนั้น มีความเต็มใจที่จะพิจารณาคุณธรรมนั้น

ขั้นที่สอง ก็คือการตอบสนองหรือการปฏิบัติตามคุณธรรมนั้น และเกิดความพึงพอใจต่อการตอบสนองเช่นนั้น

ขั้นที่สาม จะต้องมีการตีค่าการให้คุณค่าของคุณธรรมนั้น แล้วเกิดการยอมรับ เกิดความชอบ และเกิดพันธะทางใจขึ้น

ขั้นที่สี่ จักระเบียบคุณธรรม มองเห็นความสัมพันธ์ของคุณธรรมนั้นต่อกิจการต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิต

ขั้นที่ห้า การก่อเกิดเป็นอุปนิสัย นำเอาคุณธรรมทั้งหลายอันเกี่ยวข้องกัน สร้างเป็นปรัชญาของการดำเนินชีวิต

ความมีระเบียบวินัย เป็นคุณธรรมที่สำคัญยิ่งที่จะต้องปลูกฝังในพลเมืองไทย หากคนมีวินัยยอมแสดงว่าเขาได้เกิดคุณธรรมหลายอย่างในตัวเองแล้ว การปลูกฝังความมีระเบียบวินัยนั้นต้องกระทำด้วยวิธีการ และกิจกรรมต่าง ๆ ประกอบกันไป เช่น

1. ให้นักเรียนรวบรวมเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ที่แสดงถึงผลดีของวินัย และผลเสียของการฝ่าฝืนระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ให้นักเรียนได้อภิปรายกัน
2. ให้นักเรียนกำหนดเวลาและหน้าที่ เช่น จัดเวรทำความสะอาด

วางระเบียบปฏิบัติในชั้นเรียน

3. ให้นักเรียนได้ทำงานเป็นรายบุคคลหรือกลุ่ม โดยกำหนดเวลาและหน้าที่ของสมาชิกทุกคนในกลุ่มไว้แล้ว ให้แต่ละคนรายงานความก้าวหน้าของงานที่ได้ทำไป
4. ให้นักเรียนร่วมกันจัดป้ายนิเทศ แสดงประโยชน์ของวินัย
5. ให้นักเรียนรวบรวมสถิตินักเรียนที่มาสาย นักเรียนขาดความรับผิดชอบ แล้วพิจารณาหาทางแก้ไขปัญหาร่วมกัน

ซึ่งกิจกรรมการเรียนการสอนเช่นนี้ จะเป็นเครื่องมือช่วยในการปลูกฝังความมีระเบียบวินัยให้แก่เด็กนักเรียนตลอด และครูเองต้องเป็นคนมีระเบียบวินัยให้เป็นตัวอย่างแก่นักเรียนด้วย เมื่อนักเรียนมีความเชื่อถือในตัวครูแล้ว นักเรียนก็จะเอาอย่างครู และเชื่อฟังครู เมื่อเด็กมีระเบียบวินัยเมื่ออยู่ในสถานศึกษาแล้ว ออกมาภายนอกสถานศึกษา หรือเมื่อเป็นผู้ใหญ่แล้ว ก็จะเป็นพลเมืองที่มีระเบียบวินัยต่อไป (ชม ภูมิภาด 2525 :

สำหรับการสร้างเสริมระเบียบวินัย ตามนโยบายของรัฐบาลที่จะสร้างวินัยให้แก่นักเรียนในชาติ โดยสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้กำหนดแผนการดำเนินงานวัฒนธรรมไว้ 3 แผน คือ แผนสร้าง หรือแผนพัฒนากฎนิยม เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมและวินัยแห่งชาติ แผนสู้หรือแผนป้องกันและรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม และแผนเสริมหรือแผนเสริมสร้างพื้นฐานทางวัฒนธรรมนั้น เพื่อเป็นการตอบสนองนโยบายของรัฐบาล ด้ยการมุ่ง "แผนสร้าง" ให้มีจุดเน้นของแผนในอันที่จะสร้างเสริมระเบียบวินัยให้แก่เยาวชนในสถานศึกษาเป็นอันดับแรก กรุงเทพมหานคร จึงได้กำหนดโครงการสร้างเสริมระเบียบวินัย แก่นักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยมีเป้าหมายการสร้างวินัยในระยะทดลอง 3 เรื่อง คือ (สำนักงานการศึกษา 2525 : ไม่มีเลขหน้า)

1. การแต่งกายของนักเรียนสะอาดเรียบร้อยและถูกต้องตามระเบียบ
2. การเดินทางกลับบ้านของนักเรียนซึ่งอยู่ใกล้โรงเรียน ให้ครูเวรควบคุมและช่วยเหลือให้นักเรียนให้เกิดความเรียบร้อยปลอดภัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเรียบร้อยและปลอดภัยในการข้ามถนน
3. การขึ้นรถประจำทางกลับบ้านของนักเรียน ให้มีการจัดระเบียบระหว่าง การรอรถที่ป้ายจอดรถประจำทาง และอยู่ในความสงบ รวมตลอดถึงการมีมารยาทในการโดยสารรถประจำทาง

สำหรับโครงการสร้างเสริมวินัยในระยะทดลองนี้ ได้มีวัตถุประสงค์ดังนี้คือ (สำนักงานการศึกษา 2525 : 1)

1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักปฏิบัติตนอย่างมีระเบียบขณะเดินทางมาโรงเรียน และกลับบ้าน คือ
 - 1.1 การเดินแถวกลับบ้าน
 - 1.2 การข้ามถนนโดยปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับการจราจร
 - 1.3 การเข้าแถวรอขึ้นรถประจำทาง
 - 1.4 มารยาทในการโดยสารรถประจำทาง

2. เพื่อให้นักเรียนถือปฏิบัติจนเป็นนิสัย และเป็นพฤติกรรมเอกลักษณ์ของนักเรียนกรุงเทพมหานคร

หลังจากได้ทดลองมาระยะหนึ่งพร้อมกับติดตามผลอย่างใกล้ชิด ปรากฏว่าเป็นผลดี และได้รับการสนับสนุนจากสื่อมวลชนและประชาชนเป็นอันมาก ดังนั้น กรุงเทพมหานครจึงได้ดำเนินการนโยบายของรัฐบาลในการสร้างวินัยให้ครบทุกโรงเรียนใน 4 เรื่อง ได้แก่ (สัมพันธ์ ทองสมัคร 2527 : 25)

1. ความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย
2. ความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน
3. ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร
4. ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง

ในการสร้างเสริมระเบียบวินัยนั้น โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครได้มีการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างนิสัยให้แก่เด็กในเรื่องการแต่งกาย การเดินทางไป - กลับโรงเรียน การปฏิบัติตามกฎจราจร และการขึ้นรถประจำทาง ให้เป็นแนวเดียวกัน โดยการปฏิบัติจริง และยึดหลักความเป็นไปได้ตามสภาพท้องถิ่น และความเหมาะสมของแต่ละโรงเรียน เช่น การตรวจเครื่องแต่งกายของนักเรียน การเข้าแถวเพื่อเดินทางไปและกลับจากโรงเรียน การเดินซิกซาวเมื่อสวนทางกันตามกฎจราจร และการเข้าแถวเพื่อรับบริการต่าง ๆ ภายในโรงเรียน เป็นต้น สำหรับในการจัดกิจกรรมนั้นจะคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้คือ วัยและพัฒนาการทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคมของเด็ก นอกจากนั้นกิจกรรมที่จัดจะเน้นในการจัดประสบการณ์ตรงให้กับเด็ก เช่น การสาธิตและทดลองกับสภาพที่เป็นจริง การสอดแทรกลงไปในบทเรียน การฝึกจนให้เกิดเป็นนิสัย และการเป็นแบบอย่างที่ดีของครู เป็นต้น

สรุปได้ว่า การสร้างเสริมระเบียบวินัยนั้น ควรเริ่มกระทำตั้งแต่เด็ก และทำต่อเนื่องตลอดไป จนเป็นผู้ใหญ่ โดยคำนึงถึงวัยและพัฒนาการทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคมของเด็กเป็นสำคัญ เพื่อจะได้ใช้วิธีการสร้างเสริมระเบียบวินัยให้เหมาะสม และเกิดผลดีที่สุด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

จากผลการวิจัยของ วิมล เศวตกนิษฐ (วิมล เศวตกนิษฐ 2521 : 98) สรุพล นาควานิช (สรุพล นาควานิช 2521 : 136) สุรศักดิ์ สันติธัญญาโชค (สุรศักดิ์ สันติธัญญาโชค 2521 : 115 - 116) พรพิมล สันติหิรัญภาค (พรพิมล สันติหิรัญภาค 2522 : 105) และยุพาพร จุนเจือจาน (ยุพาพร จุนเจือจาน 2522 : 82) ที่ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเหนือ การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร และการศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาคกลาง ปรากฏผล การวิจัยสอดคล้องกันว่า พฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนเรื่องการรักษาระเบียบวินัยเกี่ยวกับข้อบังคับ และการเคารพกฎหมายอยู่ในสภาพที่ไม่น่าพอใจ โดยพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในขั้นที่ 1 ซึ่งเป็นระดับพฤติกรรมทางจริยธรรมที่ไม่พึงประสงค์

ส่วน วิระวรรณ อามระคิษ (วิระวรรณ อามระคิษ 2522 : 68) ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต มีความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมเรื่องความมีระเบียบวินัยอยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ จะเห็นได้จากนักเรียนมีความเห็นด้วยตรงกันเป็นส่วนใหญ่ในเรื่องระเบียบวินัยที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหรือระเบียบของโรงเรียนอย่างเคร่งครัดว่า การออกนอกบริเวณโรงเรียนควรขออนุญาตครูทุกครั้ง และเห็นด้วยที่ว่า ผู้ฝ่าฝืนระเบียบวินัยยอมจะนำความเดือดร้อนมาสู่ตนเอง การแอบสูบบุหรี่ในโรงเรียนเป็นสิ่งไม่ดี ไม่ควรประพฤติ และการทอโยนบันไดรถโดยสารเป็นการทำผิดกฎจราจร

ในปี พ.ศ. 2524 นิทรา วรรณะ (นิทรา วรรณะ 2524 : 73) จีรวรรณ วิรัชกุล (จีรวรรณ วิรัชกุล 2524 : 102) ยุพา ถิ่นอาบ (ยุพา ถิ่นอาบ 2524 : 87) อาลัย จันทร์พานิชย์ (อาลัย จันทร์พานิชย์ 2524 : 74) และ ชัยฤทธิ์ พรหมมา (ชัยฤทธิ์ พรหมมา 2524 : 60) ได้ทำการวิจัย สอดคล้องกันในเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตกรุงเทพมหานคร การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดชลบุรี การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดนครราชสีมา การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดบุรีรัมย์ และการศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดสุรินทร์ ตามลำดับ พบว่า พฤติกรรมทางจริยธรรม เรื่องการรักษาระเบียบวินัยในต้องเรียนของนักเรียนชาย กับนักเรียนหญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพฤติกรรมของนักเรียนหญิง สูงกว่านักเรียนชาย

สำหรับ บุสดี จิระวัฒนกิจ (บุสดี จิระวัฒนกิจ 2526 : 113 - 117) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาพัฒนาการด้านการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมตามคุณลักษณะ ลานิยมพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัด ในเขตการศึกษา 1 พบว่า พัฒนาการด้านการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เรื่องการมีระเบียบวินัยและเคารพกฎหมาย เกี่ยวกับการรู้จักควบคุมตนเองให้ประพฤติเหมาะสมตามมารยาท การรู้จักควบคุมตนเองให้ประพฤติเหมาะสมตามแบบแผนประเพณี การตรงต่อเวลาของบุคคล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพัฒนาการด้านการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย และพัฒนาการด้านการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ส่วนผลการวิจัยของ วิเชียร พงษ์ประเสริฐ (วิเชียร พงษ์ประเสริฐ 2526 : 71 - 72) ซึ่งทำการวิจัยเรื่อง ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประจำปีการศึกษา 2525 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า คุณลักษณะทางจริยธรรมเรื่องการรักษาระเบียบวินัยนั้น โดยส่วนรวมนักเรียนมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมในเรื่อง การรักษาระเบียบวินัยอยู่ในระดับที่พึงประสงค์ นอกจากการรักษาระเบียบวินัย เกี่ยวกับการเคารพกฎหมาย นักเรียนมีความคิดรวบยอดอยู่ในระดับที่ไม่พึงประสงค์ และนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมในเรื่องการรักษาระเบียบวินัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักเรียนหญิงมีคะแนนเฉลี่ย ความคิดรวบยอดสูงกว่านักเรียนชาย

งานวิจัยในต่างประเทศ

ครอว์เลย์ (Crawley. 1983 : 2840 - A) ได้ศึกษาทัศนคติของครูและนักเรียนที่มีต่อสภาพห้องเรียน วิธีการดำเนินงานและพฤติกรรมนักเรียนในชั้นของครู ที่ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการรักษาระเบียบวินัย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติของครูที่ได้รับการฝึกอบรม กับครูที่ไม่ได้รับการฝึกอบรม และทัศนคติของนักเรียนในชั้นของครูที่ได้รับการฝึกอบรม กับนักเรียนในชั้นของครูที่ไม่ได้รับการฝึกอบรม ซึ่งปรากฏผลในการวิจัยครั้งนี้ว่า ครูส่วนหนึ่งยอมรับในโครงการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการรักษาระเบียบวินัย และนักเรียนในชั้นของครูที่ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการรักษาระเบียบวินัยมาแล้ว มีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียนมากกว่านักเรียนในชั้นของครูที่ไม่ได้รับการฝึกอบรมมาก่อน

ทอร์เรส (Torres. 1983 : 355 - A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของ ผู้ปกครองที่มีต่อประโยชน์ของกระบวนการฝึกทางวินัยในโรงเรียนประถมศึกษา โดยศึกษาจากผู้ปกครอง 4 กลุ่ม คือ นิวกา วา นิวกา เบ็กซัน - อเมริกัน และเวียตนาม ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้ปกครองชอบที่จะให้มีการสื่อสารสัมพันธ์กันระหว่างโรงเรียนและนักเรียนเท่าที่จำเป็นใช้วิธีการในการรักษาระเบียบวินัยของโรงเรียน

นอแนมันน์ (Naumann. 1983 : 354 -A) ได้วิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์
ของระเบียบวินัยในโรงเรียนมัธยมที่มีต่อบรรยากาศโรงเรียน ซึ่งผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้

1. วิธีการใช้ระเบียบวินัยไม่ใช่เป็นข้อกำหนดบรรยากาศของโรงเรียน
2. บุคลิกภาพและความแตกต่างในวิธีการของผู้รักษาวินัยเป็นตัวกำหนด
แบบอย่างที่ดีของระเบียบวินัย และบรรยากาศโรงเรียน

ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า โรงเรียนควรจะมีกฎข้อบังคับไม่มากนัก และนักเรียนควร
จะรู้จักกฎเหล่านั้นอย่างถ่องแท้

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

พฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียน ความหัดชนะของ
ผู้บริหาร และครู ในด้านความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย ความมีระเบียบวินัยในการ
เดินทางไป - กลับโรงเรียน ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร และความ
มีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ ผู้บริหาร ซึ่งหมายถึง ผู้ช่วยครูใหญ่ ครูใหญ่ ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ และผู้อำนวยการ โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 940 คน และ ครู ซึ่งหมายถึง ครูที่สอนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 11,024 คน

1.2 การเลือกกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นผู้บริหาร และครูในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นผู้บริหาร จำนวน 273 คน และครู จำนวน 371 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง กระทำโดยการสำรวจรายชื่อโรงเรียน จำนวน ผู้บริหาร และครู จากเอกสารการคมนาคมติดต่อโรงเรียน และหน่วยงานการศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ของศูนย์สำรวจสนเทศ งานแผนงานวิจัยและเผยแพร่การศึกษา กองวิชาการ สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร (สำนักการศึกษา 2526 : ฉ) เพื่อหาจำนวนประชากรผู้บริหาร และครูที่จะศึกษา แล้วจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้บริหารโดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีจับฉลาก ได้กลุ่มตัวอย่างผู้บริหาร จำนวน 273 คน หลังจากนั้นจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างครู โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีหย็บสลาก ได้กลุ่มตัวอย่างครู จำนวน 371 คน จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มทั้งผู้บริหาร และครูให้เป็นไปตามสัดส่วนของประชากร ตามตารางสัดส่วนของ เกรจี และมอร์แกน (Krejcie and Morgan. 1970 : 607 - 610) ดังรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนประชากรและจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่แสดงไว้ในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของผู้บริหาร และครูโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดกรุงเทพมหานคร

ประเภท ของกลุ่มตัวอย่าง	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
ผู้บริหาร	940	273
ครู	11,024	371
รวม	11,964	644

2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหาร และครู ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาหลักเกณฑ์การสร้างแบบสอบถามจาก อนันต์ ศรีโสภณ (อนันต์ ศรีโสภณ 2521 : 198 – 207) และ ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 133 – 137) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.2 ศึกษาเอกสาร ตำรา วารสาร สิ่งพิมพ์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างเสริมระเบียบวินัยนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในด้านการแต่งกาย การเดินทางไป – กลับโรงเรียน การปฏิบัติตามกฎจราจร และการขึ้นรถประจำทาง เช่น โครงการสร้างเสริมวินัยแก่นักเรียนกรุงเทพมหานคร

(ตัวชี้การึกษา 2525 : 1 - 3) และแนวการปฏิบัติเพื่อการสร้างเสริมวัฒนธรรม
และวินัยแห่งชาติ ของกระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ 2526 : 1 - 3)
เป็นต้น

2.3 การสร้างแบบสอบถาม สร้างโดยวิเคราะห์โครงการสร้างเสริม
วินัยนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ปรากฏว่ามีเนื้อหา
ในด้านการแต่งกาย การเดินทางไป - กลับโรงเรียน การปฏิบัติตามกฎจราจร และ
การขึ้นรถประจำทาง ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณ
ค่า(Rating Scale)เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริม
ระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครตามทัศนะของผู้บริหาร
และครู 4 ด้าน คือ

2.3.1 ความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย

2.3.2 ความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน

2.3.3 ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร

2.3.4 ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง

แบบสอบถามฉบับนี้มีจำนวนทั้งหมด 60 ข้อ โดยถามพฤติกรรมการปฏิบัติ
ของนักเรียนว่าปฏิบัติมากน้อยเพียงใด และมีเกณฑ์การให้คะแนนเหมือนกัน กล่าวคือ

ปฏิบัติมากที่สุด	มีค่าเท่ากับ	5 คะแนน
ปฏิบัติมาก	มีค่าเท่ากับ	4 คะแนน
ปฏิบัติปานกลาง	มีค่าเท่ากับ	3 คะแนน
ปฏิบัติน้อย	มีค่าเท่ากับ	2 คะแนน
ปฏิบัติน้อยที่สุด หรือไม่มีการปฏิบัติเลย	มีค่าเท่ากับ	1 คะแนน

2.4 การหาความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบสอบถามตามเนื้อหา และตามโครงสร้างหาได้จากความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เกี่ยวกับการ สร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย รองผู้อำนวยการสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการกองโรงเรียน สำนัก การศึกษา กรุงเทพมหานคร หัวหน้างานส่งเสริมและเผยแพร่วัฒนธรรม สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนวัดคงมูลเหล็ก เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร และอาจารย์จากกองโรงเรียน สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร

2.5 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้ (Try out) กับครูโรงเรียน วัดคงมูลเหล็ก และโรงเรียนวัดบางพลัด เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร จำนวน 50 คน

2.6 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธี หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) (อวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 171) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.971

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปขอความร่วมมือจากเขตต่าง ๆ โดยมอบให้ ศึกษาธิการเขตในแต่ละเขตเป็นผู้แจกแบบสอบถามให้กับผู้บริหาร และครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และให้ส่งคืนกับศึกษาธิการเขต โดยผู้วิจัยได้นำคืนไปรับคืนที่ศึกษาธิการเขตด้วยตนเอง ยกเว้น เขตบางกอกน้อย และเขตบางกอกใหญ่ ที่ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปแจกให้กับผู้บริหาร และครู และรับคืนด้วยตนเองทั้งหมด

3.2 แบบสอบถามส่งไปทั้งหมด จำนวน 644 ฉบับ ได้รับคืน 597 ฉบับ คิดเป็น ร้อยละ 92.70 ในจำนวนแบบสอบถามที่ได้รับคืนนั้น ปรากฏว่า มีแบบสอบถามที่มีคำตอบ

ไม่สมบูรณ์ 14 ฉบับ ดังนั้นจึงเหลือแบบสอบถามที่สามารถนำไปวิเคราะห์ข้อมูลได้ จำนวน 583 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 90.53

4. การจัดกระทำกับข้อมูล

นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาคัดเลือกเอาเฉพาะฉบับที่สมบูรณ์ จำนวน 583 ฉบับ มาตรวจให้คะแนนความถี่ เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์มาวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้น ดังนี้

5.1 นำแบบสอบถามมาใส่รหัส และให้คะแนนเพื่อนำไปคำนวณโดยเครื่องคอมพิวเตอร์ การใช้เกณฑ์พิจารณาขอบเขตของคะแนนเฉลี่ย เพื่อใช้ในการแปลความหมายของทักษะเกี่ยวกับพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร อาศัยเกณฑ์ประเมินค่าตามแนวของ เบสต์ (Best. 1981 : 179 – 187) ดังนี้

1.00 – 1.50 หมายความว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติกันน้อยที่สุดหรือ
ไม่มีการปฏิบัติเลย

1.51 – 2.50 หมายความว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติกันน้อย

2.51 – 3.50 หมายความว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติปานกลาง

3.51 – 4.50 หมายความว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติมาก

4.51 – 5.00 หมายความว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติมากที่สุด

5.2 นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามไปคำนวณโดยเครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของแบบสอบถามแต่ละข้อ และแต่ละด้าน ตามองค์ประกอบของพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยทั้ง 4 ด้าน โดยนำเสนอในรูปตาราง พร้อมทั้งอธิบายประกอบ

5.3 เปรียบเทียบทักษะของผู้บริหาร และครู

5.3.1 ใช้ t - test ทดสอบสมมติฐาน เพื่อเปรียบเทียบทักษะของผู้บริหาร

5.3.2 การทดสอบสมมติฐาน ได้กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 สถิติสำหรับการตรวจสอบเครื่องมือ

6.1.1 หาค่าความแปรปรวน (Variance) ของแบบสอบถาม ใช้สูตร

$$s^2 = \frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ s^2 แทน คะแนนความแปรปรวน

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัว

$\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

(Ferguson. 1981 : 68)

6.1.2 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ใช้สูตร

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนข้อของเครื่องมือที่จะวัด

s_i^2 แทน คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ

s_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของ เครื่องมือทั้งฉบับ

(ลวัน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 171)

6.2 สถิติสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

6.2.1 หาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

(Ferguson. 1981 : 49)

6.2.2 หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้สูตร

$$s = \sqrt{\frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ s แทน คะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัว

$\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

(Ferguson. 1981 : 68)

6.2.3 ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

เพื่อทดสอบสมมติฐาน ใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2}}}$$

$$เมื่อ df = \frac{\left(\frac{s_1^2}{N_1} + \frac{s_2^2}{N_2} \right)^2}{\frac{\left(\frac{s_1^2}{N_1} \right)^2}{N_1 - 1} + \frac{\left(\frac{s_2^2}{N_2} \right)^2}{N_2 - 1}}$$

เมื่อ t แทน ค่า t - distribution

$\bar{x}_1$ แทน คะแนนเฉลี่ยทักษะของผู้บริหาร

$\bar{x}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยทักษะของครู

s_1^2 แทน คะแนนความแปรปรวนทักษะของผู้บริหาร

s_2^2 แทน คะแนนความแปรปรวนทักษะของครู

N_1 แทน จำนวนผู้บริหาร

N_2 แทน จำนวนครู

(Ferguson, 1981 : 182)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ทางสถิติในการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N_1	แทน จำนวนผู้บริหารโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
N_2	แทน จำนวนครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
S	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
S^2	แทน ค่าความแปรปรวน (Variance)
t	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t - distribution
df	แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
$*$	แทน ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ได้จัดทำตามลำดับขั้นดังนี้

ตอนที่ 1 ศึกษาพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครู

1. หาค่าคะแนนเฉลี่ยรายด้านและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนะของผู้บริหารและครู ที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ด้าน คือ

- 1.1 ความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย
- 1.2 ความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน
- 1.3 ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร
- 1.4 ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง

การแปลความหมาย ได้กำหนดเกณฑ์พิจารณาขอบเขตของคะแนน โดยอาศัยเกณฑ์ประเมินค่าตามแนวของเบสต์ (Best. 1981 : 179 - 187)

- 1.00 - 1.50 หมายความว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติน้อยที่สุด หรือไม่มีการปฏิบัติเลย
- 1.51 - 2.50 หมายความว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติน้อย
- 2.51 - 3.50 หมายความว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติปานกลาง
- 3.51 - 4.50 หมายความว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติมาก
- 4.51 - 5.00 หมายความว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติมากที่สุด

2. หากค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อ และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามทัศนคติของผู้บริหารและครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร แล้วนำค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละข้อ มาพิจารณาโดยอาศัยเกณฑ์ประเมินค่าตามแนวของเบสต์

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนคติของผู้บริหารและครูเป็นรายด้าน

1. เปรียบเทียบทัศนคติของผู้บริหารและครูที่มีต่อความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย
2. เปรียบเทียบทัศนคติของผู้บริหารและครูที่มีต่อความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน

3. เปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูที่มีต่อความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร

4. เปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูที่มีต่อความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครูแต่ละท่าน โดยจำแนกเป็นรายข้อ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ศึกษาพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครู โดยแยกพิจารณา ดังนี้

1. ค่าคะแนนเฉลี่ยรายด้านและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามทัศนะของผู้บริหารและครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในด้านความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย ความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร และความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง ได้แสดงรายละเอียดไว้ในตาราง 2

ตาราง 2 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามทัศนะของผู้บริหาร
และครูที่เฝ้าทอดพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียน
ประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำแนกเป็นรายด้าน

พฤติกรรมปฏิบัติ ของนักเรียน	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)			ครู ($N_2 = 365$)		
	$\bar{X}$	S	อันดับ	$\bar{X}$	S	อันดับ
ความมีระเบียบวินัยใน การแต่งกาย	4.049	0.441	1	3.927	0.499	1
ความมีระเบียบวินัยใน การเดินทางไป - กลับ โรงเรียน	3.836	0.493	4	3.609	0.585	4
ความมีระเบียบวินัยใน การปฏิบัติตามกฎจราจร	4.044	0.460	2	3.861	0.517	2
ความมีระเบียบวินัยในการ ขึ้นรถประจำทาง	3.883	0.526	3	3.640	0.560	3

จากตาราง 2 แสดงว่าผู้บริหารและครูมีทัศนะว่า ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมที่
นักเรียนปฏิบัติจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษาอยู่ในระดับ
มากทุกด้าน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมาก
เป็นอันดับแรกได้แก่ ความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย รองลงมาคือ ความมีระเบียบ
วินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง และความมี
ระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน ตามลำดับ

2. ค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามทัศนะ
 ของผู้บริหารและครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของ
 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในแต่ละด้าน จำแนกเป็นรายข้อ

2.1 ด้านความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย

ตาราง 3 ค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามทัศนะของ
 ผู้บริหารและครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของ
 โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความมีระเบียบวินัยใน
 การแต่งกาย

ลำดับ ข้อ	ความมีระเบียบวินัย ในการแต่งกาย	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)			ครู ($N_2 = 365$)		
		$\bar{X}$	S	อันดับ	$\bar{X}$	S	อันดับ
1.	นักเรียนสวมเสื้อถูกต้องตาม ระเบียบว่าด้วยเครื่องแบบ นักเรียน	4.270	0.572	5	4.150	0.664	5
2.	นักเรียนชายสวมกางเกง ถูกต้องตามระเบียบว่าด้วย เครื่องแบบนักเรียน	4.500	0.537	2	4.389	0.608	2
3.	นักเรียนหญิงสวมกระโปรง ถูกต้องตามระเบียบว่าด้วย เครื่องแบบนักเรียน	4.440	0.550	3	4.339	0.629	3
4.	นักเรียนชายคาดเข็มขัดถูกต้อง ตามระเบียบว่าด้วยเครื่อง แบบนักเรียน	4.353	0.567	4	4.279	0.628	4

ตาราง 3 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ความถี่ระเบียบวินัย ในการแต่งกาย	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)			ครู ($N_2 = 365$)		
		$\bar{X}$	S	อันดับ	$\bar{X}$	S	อันดับ
5.	นักเรียนชายสวมรองเท้าและถุงเท้าถูกต้องตามระเบียบวาทะกรรมเครื่องแบบนักเรียน	4.050	0.594	7	4.068	0.713	7
6.	นักเรียนหญิงสวมรองเท้าและถุงเท้าถูกต้องตามระเบียบวาทะกรรมเครื่องแบบนักเรียน	4.110	0.581	6	4.137	0.690	6
7.	เสื้อของนักเรียนมีการปักอักษรย่อโรงเรียน	4.522	0.545	1	4.454	0.599	1
8.	เสื้อของนักเรียนมีการปักชื่อและสกุล	3.903	0.877	8	3.719	1.141	8
9.	เสื้อของนักเรียนสะอาดเรียบร้อย	3.665	0.624	11	3.484	0.682	10
10.	กางเกงหรือกระโปรงของนักเรียนสะอาดเรียบร้อย	3.669	0.600	10	3.493	0.653	9
11.	รองเท้าและถุงเท้าของนักเรียนสะอาดเรียบร้อย	3.403	0.653	12	3.249	0.723	12

ตาราง 3 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ความถี่ระเบียบวินัย ในการแต่งกาย	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)			ครู ($N_2 = 365$)		
		$\bar{x}$	s	อันดับ	$\bar{x}$	s	อันดับ
12.	นักเรียนตรวจความ เรียบร้อยของเครื่อง แต่งกายด้วยตนเองก่อน เดินทางกลับบ้าน	3.706	0.676	9	3.345	0.846	11
	เฉลี่ยรวม	4.049	0.411		3.927	0.499	

จากตาราง 3 แสดงว่าผู้บริหารที่เห็นว่า ด้านความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุดได้แก่ เสื้อของนักเรียนมีการปักอักษรย่อโรงเรียน และพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ร่องเท้าและถุงเท้าของนักเรียน สะอาดเรียบร้อย นอกนั้นเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

ครูที่เห็นว่า ด้านความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากเกือบทุกข้อ มีเพียง 4 ข้อเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ กางเกงหรือกระโปรงของนักเรียนสะอาดเรียบร้อย เสื้อของนักเรียนสะอาดเรียบร้อย นักเรียนตรวจความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกายด้วยตนเองก่อนเดินทางกลับบ้าน และ ร่องเท้าและถุงเท้าของนักเรียนสะอาดเรียบร้อย ตามลำดับ

2.2 ด้านความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน

ตาราง 4 ค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามทัศนะของผู้บริหาร และครูที่รับผิดชอบกิจกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน

ลำดับ ข้อ	ความมีระเบียบวินัยในการ เดินทางไป - กลับโรงเรียน	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)			ครู ($N_2 = 365$)		
		$\bar{X}$	S	อันดับ	$\bar{X}$	S	อันดับ
1.	นักเรียนเข้าแถวจัดกลุ่มเพื่อ เดินทางกลับบ้านไ้โดย เรียบร้อยด้วยตนเอง	3.766	0.709	10	3.502	0.867	9
2.	นักเรียนรู้จักรักษาระเบียบหมู่ ขณะเดินทางกลับบ้าน	3.697	0.658	12	3.428	0.781	11
3.	นักเรียนเดินทางเท้าขณะ เดินทางไปและกลับจาก โรงเรียน	3.990	0.679	2	3.789	0.851	4
4.	นักเรียนเดินช้าๆว่า เมื่ออยู่ บนถนนที่ไม่มีทางเท้าขณะ เดินทางไปและกลับจาก โรงเรียน	3.958	0.646	3	3.805	0.797	3

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ความถี่ระเบียบวินัยในการ เดินทางไป - กลับโรงเรียน	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)			ครู ($N_2 = 365$)		
		$\bar{X}$	S	อันดับ	$\bar{X}$	S	อันดับ
5.	นักเรียนรู้จักหลบรถขณะ เดินทางไปและกลับจาก โรงเรียน	4.068	0.607	1	3.917	0.718	1
6.	นักเรียนไม่เล่นบนถนนขณะ เดินทางไปและกลับจาก โรงเรียน	3.857	0.660	8	3.652	0.772	3
7.	นักเรียนไม่แฉะมือขณะ รับประทานอาหารขณะเดินทางไป และกลับจากโรงเรียน	3.931	0.712	5	3.739	0.826	5
8.	นักเรียนไม่รับประทานอาหาร ขณะเดินทางไปและกลับจาก โรงเรียน	3.972	0.692	3	3.808	0.785	2
9.	นักเรียนไม่เก็บแยกจากแถว ขณะเดินทางไปและกลับจาก โรงเรียน	3.903	0.689	7	3.695	0.814	7
10.	นักเรียนไม่หยอกล้อกันในแถว ขณะเดินทางกลับบ้าน	3.715	0.687	11	3.420	0.801	12
11.	นักเรียนไม่คุยกันในแถวขณะ เดินทางกลับบ้าน	3.454	0.672	14	3.175	0.765	14

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ความถี่ระเบียบวินัยในการ เดินทางไป - กลับโรงเรียน	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)			ครู ($N_2 = 365$)		
		$\bar{X}$	S	อันดับ	$\bar{X}$	S	อันดับ
12.	นักเรียนรู้จักรักษา ระเบียบแถวขณะเดินทาง กลับบ้าน	3.779	0.677	9	3.471	0.754	10
13.	นักเรียนเชื่อฟังหัวหน้ากลุ่ม ที่เป็นผู้ควบคุมดูแลแถวขณะ เดินทางกลับบ้าน	3.683	0.655	13	3.375	0.780	13
14.	นักเรียนให้ความร่วมมือกับ โรงเรียนในการปฏิบัติตนด้วย ความเรียบร้อย ขณะเดินทาง ไปและกลับจากโรงเรียน	3.926	0.625	6	3.718	0.759	6
	เฉลี่ยรวม	3.836	0.493		3.609	0.585	

จากตาราง 4 แสดงว่า ผู้บริหารมีทัศนะว่า ด้านความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากเกือบทุกข้อ มีเพียงข้อเดียวเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง คือ นักเรียนไม่คุยกันในแถวขณะเดินทางกลับบ้าน

ส่วนครูมีทัศนะว่า ความจำเป็นเป็นวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน เมื่อพิจารณาจากเฉลี่ยพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากเกือบทุกข้อ มีเพียง 5 ข้อ เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ นักเรียนรู้จักรักษาระเบียบแถวขณะเดินทางไปกลับบ้าน นักเรียนรู้จักรักษาระเบียบแถวขณะเดินทางกลับบ้าน นักเรียนไม่หยอกล้อกันในแถวขณะเดินทางไปกลับบ้าน นักเรียนช่วยเหลือหัวหน้ากลุ่มที่เป็นผู้ควบคุมดูแลแถวขณะเดินทางไปกลับบ้าน และนักเรียนไม่คุยกันในแถวขณะเดินทางไปกลับบ้าน ตามลำดับ

2.3 ความจำเป็นเป็นวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร

ตาราง 5 ค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามทัศนะของผู้บริหาร และครูที่สอนพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ความจำเป็นเป็นวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร

ลำดับ ข้อ	ความจำเป็นวินัย ในการปฏิบัติตามกฎจราจร	ผู้บริหาร (N ₁ = 218)			ครู (N ₂ = 365)		
		$\bar{x}$	s	อันดับ	$\bar{x}$	s	อันดับ
1.	นักเรียนยืนพักแถวบนขอบถนน เพื่อรอสัญญาณแดงไฟ รถหยุด	4.110	0.657	7	4.024	0.804	5
2.	นักเรียนจัดแถวได้เป็น ระเบียบก่อนที่จะเดินข้าม ถนน	3.908	0.713	13	3.709	0.782	13
3.	นักเรียนมองรถขวาและซ้าย ก่อนที่จะเดินข้ามถนน	4.041	0.660	10	3.900	0.733	10

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ความถี่ระเบียบวินัย ในการปฏิบัติตามกฎจราจร	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)			ครู ($N_2 = 365$)		
		$\bar{X}$	S	อันดับ	$\bar{X}$	S	อันดับ
4.	นักเรียนรอให้รถหยุดแล้ว จึงเดินข้ามถนน	4.316	0.565	2	4.121	0.691	2
5.	นักเรียนรีบเดินข้ามถนน ในขณะที่รถหยุด	4.235	0.684	4	4.104	0.751	3
6.	นักเรียนเดินข้ามถนนตรง ทางม้าลาย หรือใช้ สะพานลอยหรือเรือแจวหน้า จราจร เช่น ตำรวจจราจร ถูกเลี้ยวจราจร ฯลฯ ให้ สัญญาณข้าม	4.416	0.619	1	4.286	0.688	1
7.	นักเรียนรู้จักปฏิบัติตามสัญญาณ ไฟจราจร เช่น ข้ามถนนเมื่อ มีสัญญาณไฟแดงให้รถหยุด	4.175	0.649	5	4.025	0.766	4
8.	นักเรียนเดินตามหัวหน้ากลุ่ม ขณะเดินข้ามถนน	4.110	0.683	7	3.903	0.847	9
9.	นักเรียนไม่ข้ามถนนโดยการ วิ่งตัดหน้ารถ	4.147	0.749	6	3.909	0.903	8
10.	นักเรียนไม่ข้ามถนนตรงที่มีรถ อื่นจอดบังรถที่วิ่งมาทางขวามือ	4.041	0.720	10	3.820	0.827	11

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ความถี่ระเบียบวินัย ในการปฏิบัติตามกฎจราจร	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)			ครู ($N_2 = 365$)		
		$\bar{X}$	S	อันดับ	$\bar{X}$	S	อันดับ
11.	นักเรียนรอข้ามถนนพร้อมกัน กับผู้อื่นในขณะข้ามทางม้าลาย	4.238	0.691	3	4.016	0.760	6
12.	นักเรียนแสดงความขอบคุณ คนขับรถที่จอดรถให้เมื่อ ข้ามถนน	3.738	0.786	16	3.477	0.965	16
13.	นักเรียนฝึกการปฏิบัติตามกฎ จราจรโดยการเดินซิกซาว เพื่อเดินขึ้น - ลงบันได อาคารเรียน	4.105	0.701	9	3.925	0.858	7
14.	นักเรียนฝึกการปฏิบัติตามกฎ จราจรโดยการเดินซิกซาว เพื่อเดินสวนกันบนระเบียบ อาคารเรียน	3.857	0.776	14	3.677	0.856	14
15.	นักเรียนฝึกการปฏิบัติตามกฎ จราจรโดยการรู้จักหลีกเลี่ยง ให้ผู้อื่นเมื่อเดินสวนทางกัน ในทางแคบขณะอยู่ภายใน โรงเรียน	3.752	0.758	15	3.539	0.801	15

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ความมีระเบียบวินัย ในการปฏิบัติตามกฎจราจร	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)			ครู ($N_2 = 365$)		
		$\bar{X}$	S	อันดับ	$\bar{X}$	S	อันดับ
16.	นักเรียนให้ความร่วมมือกับ ทางโรงเรียนในการเข้า ร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับการ ปฏิบัติตามกฎจราจร	3.958	0.674	12	3.719	0.768	12
17.	นักเรียนให้ความร่วมมือกับ โรงเรียนในการประชาสัมพันธ์ ในชุมชนทราบถึงการ ปฏิบัติตามกฎจราจร	3.516	0.722	17	3.245	0.850	17
	เฉลี่ยรวม	4.044	0.460		3.861	0.517	

จากตาราง 5 แสดงว่า ผู้บริหารมีทัศนะว่า ด้านความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกข้อ

ครูมีทัศนะว่า ด้านความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากเกือบทุกข้อ นอกจากนักเรียนแสดงความขอบคุณคนขับรถที่จอดรถให้เมื่อข้ามถนน และนักเรียนให้ความร่วมมือกับโรงเรียนในการประชาสัมพันธ์ให้ชุมชนทราบถึงการปฏิบัติตามกฎจราจรเท่านั้นที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

2.4 ด้านความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง .

ตาราง 6 ค่าคะแนนเฉลี่ยรายข้อและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความทัศนะของผู้บริหาร และครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง

ลำดับ ข้อ	ความมีระเบียบวินัย ในการขึ้นรถประจำทาง	ผู้บริหาร (N ₁ = 210)			ครู (N ₂ = 365)		
		$\bar{X}$	S	อันดับ	$\bar{X}$	S	อันดับ
1.	นักเรียนเข้าแถวคอยรถ ประจำทางเป็นแถวสั้น ๆ เพื่อความสะดวกในการ ขึ้นรถ	3.857	0.812	9	3.580	0.939	10
2.	นักเรียนเข้าแถวตามลำดับ ก่อนหลังก่อนขึ้นรถ ประจำทาง	3.785	0.817	14	3.511	0.927	13
3.	นักเรียนรู้จักรักษาระเบียบ แถวขณะขึ้นรถที่ป้าย จอดรถประจำทาง	3.824	0.764	13	3.475	0.905	14
4.	นักเรียนไม่หยอกล้อกัน ขณะขึ้นรถประจำทาง	3.740	0.750	15	3.439	0.804	15
5.	นักเรียนไม่ส่งเสียงดังจน เกินควรขณะขึ้นรถ ประจำทาง	3.838	0.649	12	3.560	0.766	11

ตาราง 6 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	การมีระเบียบวินัย ในการขับรถประจำทาง	ผู้บริหาร (N ₁ = 218)			ครู (N ₂ = 365)		
		$\bar{X}$	S	อันดับ	$\bar{X}$	S	อันดับ
6.	นักเรียนไม่เข้าแถวรอรถ ก็คขวางผู้อื่นในบริเวณป้าย จอดรถประจำทาง	3.437	1.066	16	3.347	1.020	17
7.	นักเรียนโบกมือให้สัญญาณ รถหยุดก่อนรถจะเข้าป้าย	3.421	1.012	17	3.386	0.981	16
8.	นักเรียนเตรียมตัวขึ้นรถอย่าง เป็นระเบียบเมื่อรถประจำทาง มาถึงป้ายจอดรถ	3.905	0.731	8	3.517	0.807	12
9.	นักเรียนรอให้รถหยุดก่อน แล้วจึงขึ้นรถ	4.151	0.659	2	3.968	0.731	2
10.	นักเรียนรอให้ผู้โดยสารลง ก่อนแล้วจึงขึ้นรถ	4.052	0.678	4	3.826	0.734	4
11.	นักเรียนไม่ยืนกีดขวาง ผู้โดยสารที่จะลงจากรถ	4.000	0.669	5	3.706	0.772	6
12.	นักเรียนไม่แย่งที่นั่งกับขึ้นรถ	3.924	0.720	7	3.589	0.812	9
13.	นักเรียนเดินชิดซ้ายด้านใน เมื่อขึ้นอยู่บนรถ	3.840	0.682	10	3.648	0.753	7

ตาราง 6 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ความถี่ระเบียบวินัย ในการขึ้นรถประจำทาง	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)			ครู ($N_2 = 365$)		
		$\bar{X}$	S	อันดับ	$\bar{X}$	S	อันดับ
14.	นักเรียนจะนั่งหรือยืนอย่าง เป็นระเบียบเมื่อขึ้นอยู่ บนรถ	3.840	0.646	10	3.606	0.767	8
15.	นักเรียนไม่โหมประทุร ประจำทางหรือท้ายรถ สองแถวขณะเดินทางไปและ กลับจากโรงเรียน	4.245	0.693	1	4.042	0.854	1
16.	นักเรียนเดินแถวเข้าชั้นเรียน หรือเปลี่ยนห้องเรียนอย่าง เป็นระเบียบ	3.995	0.704	6	3.716	0.790	5
17.	นักเรียนฝึกการเข้าแถว เรียงลำดับก่อน - หลังในการ รับบริการต่าง ๆ ภายใน โรงเรียน เช่น การซื้ออาหาร การซื้อเครื่องพิมพ์ ฯลฯ	4.138	0.687	3	3.893	0.802	3
	เฉลี่ยรวม	3.883	0.526		3.640	0.560	

จากตาราง 6 แสดงว่า ผู้บริหารมีทัศนะว่า ด้านความมีระเบียบวินัย ในการขึ้นรถประจำทาง เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติ อยู่ใน ระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ใน ระดับมากเกือบทุกข้อ ยกเว้นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง คือ นักเรียนไม่เข้าแถวรอรถถึงขบวนผู้โดยสารในบริเวณป้ายจอดรถประจำทาง และนักเรียนโบกมือให้สัญญาณรถหยุดก่อนรถจะเข้าป้าย

ส่วนครูมีทัศนะว่า ด้านความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง เมื่อ พิจารณาค่าเฉลี่ยพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อพบว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากเกือบทุกข้อเช่นกัน มีเพียง 4 ข้อเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ นักเรียนรู้จักรักษาระเบียบแถวขณะขึ้นรถที่ป้ายจอดรถประจำทาง นักเรียนไม่ หยอกล้อกันขณะขึ้นรถประจำทาง นักเรียนโบกมือให้สัญญาณรถหยุดก่อนรถ จะเข้าป้าย และนักเรียนไม่เข้าแถวรอรถถึงขบวนผู้โดยสารในบริเวณป้ายจอดรถ ประจำทาง ตามลำดับ

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมนักเรียน จากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครูเป็นรายด้าน

ตาราง 7 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูที่มีต่อ
 พฤติกรรมนักเรียน ในด้านความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย ความมีระเบียบ
 วินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตาม
 กฎจราจร และความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง

พฤติกรรมการณ์ปฏิบัติของนักเรียน	ผู้บริหาร (N ₁ = 218)		ครู (N ₂ = 365)		t
	$\bar{x}$	s ²	$\bar{x}$	s ²	
ความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย	4.049	0.168	3.927	0.249	3.19*
ความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน	3.836	0.243	3.609	0.342	4.91*
ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร	4.044	0.211	3.861	0.267	4.27*
ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง	3.883	0.276	3.640	0.313	5.11*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 แสดงว่า ผู้บริหารและครูมีทัศนะต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการ
 สร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร แตกต่าง
 กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกด้าน

ตอนที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครู ในแต่ละงานจำแนกเป็นรายข้อ โดยแยกพิจารณาดังนี้

1. ด้านความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย

ตาราง 8 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครู ที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย จำแนกเป็นรายข้อ

ลำดับ ข้อ	ความมีระเบียบวินัย ในการแต่งกาย	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)		ครู ($N_2 = 365$)		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
1.	นักเรียนสวมเสื้อถูกต้องตาม ระเบียบว่าด้วยเครื่องแบบ นักเรียน	4.270	0.327	4.150	0.441	2.30*
2.	นักเรียนชายสวมกางเกง ถูกต้องตามระเบียบว่าด้วย เครื่องแบบนักเรียน	4.500	0.288	4.389	0.370	2.30*
3.	นักเรียนหญิงสวมกระโปรง ถูกต้องตามระเบียบว่าด้วย เครื่องแบบนักเรียน	4.440	0.303	4.339	0.396	2.02*
4.	นักเรียนชายคาดเข็มขัดถูกต้อง ตามระเบียบว่าด้วยเครื่องแบบ นักเรียน	4.353	0.321	4.279	0.394	1.46

ตาราง 8 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ความมีระเบียบวินัย ในการออกกำลังกาย	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)		ครู ($N_2 = 365$)		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
5.	นักเรียนชายสวมรองเท้าและ ถุงเท้าถูกต้องตามระเบียบ วาทัยเครื่องแบบนักเรียน	4.050	0.353	4.068	0.508	-0.33
6.	นักเรียนหญิงสวมรองเท้าและ ถุงเท้าถูกต้องตามระเบียบ วาทัยเครื่องแบบนักเรียน	4.110	0.338	4.137	0.476	-0.50
7.	เสื้อของนักเรียนมีการปัก อักษรย่อโรงเรียน	4.522	0.297	4.454	0.359	1.41
8.	เสื้อของนักเรียนมีการปัก ชื่อและสกุล	3.903	0.769	3.719	1.302	2.19 *
9.	เสื้อของนักเรียนสะอาด เรียบร้อย	3.665	0.389	3.484	0.465	3.26 *
10.	กางเกงหรือกระโปรงของ นักเรียนสะอาดเรียบร้อย	3.669	0.360	3.493	0.426	3.32 *
11.	รองเท้าและถุงเท้าของ นักเรียนสะอาดเรียบร้อย	3.403	0.426	3.249	0.523	2.65 *

ตาราง 8 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ความมีระเบียบวินัย ในการแต่งกาย	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)		ครู ($N_2 = 365$)		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
12.	นักเรียนตรวจความเรียบร้อย ของเครื่องแต่งกายด้วยตนเอง ก่อนเดินทางกลับบ้าน	3.706	0.457	3.345	0.716	5.67*
	เฉลี่ยรวม	4.049	0.168	3.927	0.249	3.19*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 แสดงว่า ผู้บริหารและครู มีทัศนะต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในด้านความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อพบว่า ผู้บริหารและครูมีทัศนะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในเรื่องนักเรียนตรวจความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกายด้วยตนเองก่อนเดินทางกลับบ้าน กางเกงหรือกระโปรงของนักเรียนสะอาดเรียบร้อย เสื้อของนักเรียนสะอาดเรียบร้อย รองเท้าและถุงเท้าของนักเรียนสะอาดเรียบร้อย นักเรียนสวมเสื้อถูกต้องตามระเบียบ นักเรียนชายสวมกางเกงถูกต้องตามระเบียบ เสื้อของนักเรียนมีการปักชื่อและสกุล และนักเรียนหญิงสวมกระโปรงถูกต้องตามระเบียบ ส่วนในเรื่องอื่น ๆ ผู้บริหารและครูมีทัศนะแตกต่างกันอย่างไม่มีความนัยสำคัญทางสถิติ

2. ด้านความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน

ตาราง 9 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทักษะของผู้บริหารและครู
ที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน
จำแนกเป็นรายข้อ

ลำดับ ข้อ	ความมีระเบียบวินัยในการ เดินทางไป - กลับโรงเรียน	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)		ครู ($N_2 = 365$)		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
1.	นักเรียนเข้าแถวจัดกลุ่มเพื่อ เดินทางกลับบ้านได้อย่าง เรียบร้อยด้วยตนเอง	3.766	0.503	3.502	0.752	3.98*
2.	นักเรียนรู้จักรักษาระบบหมู่ ขณะเดินแถวกลับบ้าน	3.697	0.433	3.428	0.610	4.44*
3.	นักเรียนเดินบนทางเท้าขณะ เดินทางไปและกลับจาก โรงเรียน	3.990	0.461	3.789	0.691	3.11*
4.	นักเรียนเดินชิดขวาเมื่ออยู่บน ถนนที่ไม่มีทางเท้าขณะเดินทาง ไปและกลับจากโรงเรียน	3.958	0.417	3.805	0.635	2.53*
5.	นักเรียนรู้จักหลบรถขณะเดินทาง ไปและกลับจากโรงเรียน	4.068	0.368	3.917	0.516	2.71*
6.	นักเรียนไม่เล่นบนถนนขณะ เดินทางไปและกลับจากโรงเรียน	3.857	0.436	3.652	0.596	3.41*

ตาราง 9 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ความมีระเบียบวินัยในการ เดินทางไป - กลับโรงเรียน	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)		ครู ($N_2 = 365$)		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
7.	นักเรียนไม่แวะซื้อขนมรับประทาน ขณะเดินทางไปและกลับจาก โรงเรียน	3.931	0.507	3.739	0.682	2.96*
8.	นักเรียนไม่รับประทานขนมขณะ เดินทางไปและกลับจาก โรงเรียน	3.972	0.479	3.808	0.616	2.64*
9.	นักเรียนไม่เดินแยกจากแถวขณะ เดินทางไปและกลับจากโรงเรียน	3.903	0.475	3.695	0.663	3.29*
10.	นักเรียนไม่หยอกล้อกันแถว ขณะเดินทางกลับบ้าน	3.715	0.472	3.420	0.642	4.71*
11.	นักเรียนไม่คุยกันในแถวขณะ เดินทางกลับบ้าน	3.454	0.452	3.175	0.585	4.60*
12.	นักเรียนรู้จักรักษาระเบียบแถว ขณะเดินทางกลับบ้าน	3.779	0.458	3.471	0.569	5.10*
13.	นักเรียนเชื่อฟังหัวหน้ากลุ่มที่ เป็นผู้ควบคุมดูแลแถวขณะ เดินทางกลับบ้าน	3.683	0.429	3.375	0.608	5.11*

ตาราง 9 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ความมีระเบียบวินัยในการ เดินทางไป - กลับโรงเรียน	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)		ครู ($N_2 = 365$)		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
14.	นักเรียนให้ความร่วมมือกับ โรงเรียนในการปฏิบัติตนด้วย ความเรียบร้อยขณะเดินทางไป และกลับจากโรงเรียน	3.926	0.391	3.718	0.546	3.63*
	เฉลี่ยรวม	3.836	0.243	3.609	0.342	4.91*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 แสดงว่า ผู้บริหารและครูมีทัศนคติต่อพฤติกรรมนักเรียนจาก
การสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในด้าน
ความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อพบว่า ผู้บริหารและครูมีทัศนคติ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกข้อเช่นกัน

3. ด้านความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร

ตาราง 10 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อเปรียบเทียบทักษะของผู้บริหารและครู
ที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร จำแนก
เป็นรายข้อ

ลำดับ ข้อ	ความมีระเบียบวินัยในการ ปฏิบัติตามกฎจราจร	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)		ครู ($N_2 = 365$)		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
1.	นักเรียนยืนพักแควบนขอบถนน เพื่อรอสัญญาณขงไฟรถหยุด	4.110	0.432	4.024	0.646	1.39
2.	นักเรียนจัดแถวได้เป็นระเบียบ ก่อนที่จะเดินข้ามถนน	3.908	0.508	3.709	0.612	3.13*
3.	นักเรียนมองรถขวาและซ้ายก่อน ที่จะเดินข้ามถนน	4.041	0.436	3.900	0.537	2.38*
4.	นักเรียนรอไฟรถหยุดแล้วจึง เดินข้ามถนน	4.316	0.319	4.121	0.477	3.71*
5.	นักเรียนรีบเดินข้ามถนนในขณะที่ รถหยุด	4.235	0.468	4.104	0.564	2.14*
6.	นักเรียนเดินข้ามถนนตรงทาง ม้าลายหรือใช้สะพานลอยหรือ เมื่อเจ้าหน้าที่จราจร เช่น ตำรวจจราจร ลูกเสือจราจร ฯลฯ ให้สัญญาณข้าม	4.416	0.383	4.286	0.473	2.32*

ตาราง 10 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ความถี่เปรียบเทียบในการ ปฏิบัติตามกฎจราจร	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)		ครู ($N_2 = 365$)		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
7.	นักเรียนรู้จักปฏิบัติตามสัญญาณไฟจราจร เช่น ข้ามถนนเมื่อมีสัญญาณไฟแดงให้รถหยุด	4.175	0.421	4.025	0.587	2.48*
8.	นักเรียนเดินตามหัวหนากลุ่มขณะเดินข้ามถนน	4.110	0.466	3.903	0.717	3.22*
9.	นักเรียนไม่ข้ามถนนโดยการวิ่งตัดหนารถ	4.147	0.561	3.909	0.815	3.43*
10.	นักเรียนไม่ข้ามถนนตรงที่มีรถอื่นจอดบังรถที่วิ่งมาทางขวามือ	4.041	0.518	3.820	0.684	3.37*
11.	นักเรียนรอข้ามถนนพร้อมกันกับผู้อื่นในขณะข้ามทางมาสาย	4.238	0.477	4.016	0.578	3.30*
12.	นักเรียนแสดงความขอบคุณคนขับรถที่จอดรถให้เมื่อข้ามถนน	3.738	0.618	3.477	0.931	3.54*
13.	นักเรียนฝึกการปฏิบัติตามกฎจราจรโดยการเดินซิกซาวเมื่อเดินขึ้น - ลงบันไดอาคารเรียน	4.105	0.491	3.925	0.736	2.75*
14.	นักเรียนฝึกการปฏิบัติตามกฎจราจรโดยการเดินซิกซาวเมื่อเดินสวนกันบนระเบียงอาคารเรียน	3.857	0.602	3.677	0.733	2.61*

ตาราง 10 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ความมีระเบียบวินัยในการ ปฏิบัติตามกฎจราจร	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)		ครู ($N_2 = 365$)		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
15.	นักเรียนฝึกการปฏิบัติตามกฎจราจร โดยการรู้จักหลีกเลี่ยงให้ผู้อื่นเมื่อเดิน สวนทางกันในทางแคบขณะอยู่ ภายในโรงเรียน	3.752	0.575	3.539	0.642	3.20*
16.	นักเรียนให้ความร่วมมือกับทาง โรงเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรม เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎจราจร	3.958	0.454	3.719	0.590	3.94*
17.	นักเรียนให้ความร่วมมือกับ โรงเรียนในการประชาสัมพันธ์ ให้ชุมชนทราบถึงการจัดกิจกรรม เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎจราจร	3.516	0.521	3.245	0.723	4.07*
	เฉลี่ยรวม	4.044	0.211	3.861	0.267	4.27*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 แสดงว่า ผู้บริหารและครู มีทัศนะต่อพฤติกรรมนักเรียนจาก
การสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในด้าน
ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .05 เมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อพบว่า ผู้บริหารและครู มีทัศนะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกือบทุกข้อ ยกเว้นข้อเกี่ยวกับ นักเรียนยื่นพักแควบน ขอบถนนเพื่อรอสัญญาณธงให้รถหยุด ที่ผู้บริหารและครูมีทัศนะแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ด้านความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง

ตาราง 11 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครู ที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานคร ด้านความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง จำแนกเป็นรายข้อ

ลำดับ ข้อ	ความมีระเบียบวินัยในการ ขึ้นรถประจำทาง	ผู้บริหาร (N ₁ = 218)		ครู (N ₂ = 365)		t
		$\bar{X}$	S ²	$\bar{X}$	S ²	
1.	นักเรียนเข้าแถวคอยรถประจำทางเป็นแถวสัน ๆ เพื่อความสะดวกในการขึ้นรถ	3.857	0.659	3.580	0.882	3.66*
2.	นักเรียนเข้าแถวตามลำดับก่อนหลังก่อนขึ้นรถประจำทาง	3.785	0.667	3.511	0.859	3.64*
3.	นักเรียนรู้จักรักษาระเบียบแถวขณะยืนรอรถที่ป้ายจอดรถประจำทาง	3.824	0.584	3.475	0.819	4.87*
4.	นักเรียนไม่หยอกล้อกันขณะยืนรอรถประจำทาง	3.740	0.563	3.439	0.646	4.48*

ตาราง 11 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ความมีระเบียบวินัยในการ ขึ้นรถประจำทาง	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)		ครู ($N_2 = 365$)		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
5.	นักเรียนไม่ส่งเสียงดังจนเกินควร ขณะขึ้นรถประจำทาง	3.838	0.421	3.560	0.587	4.59*
6.	นักเรียนไม่เข้าแถวรอรถที่คิขวาง ผู้อื่นในบริเวณป้ายจอดรถ ประจำทาง	3.437	1.136	3.347	1.040	0.98
7.	นักเรียนโบกมือให้สัญญาณรถหยุด ก่อนรถจะเข้าป้าย	3.421	1.024	3.386	0.962	0.39
8.	นักเรียนเตรียมตัวขึ้นรถอย่าง เป็นระเบียบเมื่อรถประจำทาง มาถึงป้ายจอดรถ	3.905	0.534	3.517	0.651	5.86*
9.	นักเรียนรอให้รถหยุดก่อนจึงขึ้นรถ	4.151	0.434	3.968	0.534	3.06*
10.	นักเรียนรอให้ผู้โดยสารลงก่อน แล้วจึงขึ้นรถ	4.052	0.460	3.826	0.539	3.71*
11.	นักเรียนไม่ยืนกีดขวางผู้โดยสาร ที่จะลงจากรถ	4.000	0.448	3.706	0.596	4.75*
12.	นักเรียนไม่แย่งชิงกันขึ้นรถ	3.924	0.518	3.589	0.659	5.08*
13.	นักเรียนเดินชิดเข้าคานในเมื่อขึ้น อยู่บนรถ	3.840	0.465	3.648	0.567	3.11*

ตาราง 11 (ต่อ)

ลำดับ ข้อ	ความมีระเบียบวินัยในการ ขึ้นรถประจำทาง	ผู้บริหาร ($N_1 = 218$)		ครู ($N_2 = 365$)		t
		$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	
14.	นักเรียนจะนั่งหรือยืนอย่างเป็น ระเบียบเมื่อขึ้นอยู่บนรถ	3.840	0.417	3.606	0.588	3.87*
15.	นักเรียนไม่โทษประตูกุญแจประจำทาง หรือท้ายรถสองแถว ขณะเดินทางไป และกลับจากโรงเรียน	4.245	0.480	4.042	0.729	3.07*
16.	นักเรียนเดินแถวเข้าชั้นเรียนหรือ เปลี่ยนห้องเรียนอย่างเป็นระเบียบ	3.995	0.496	3.716	0.624	4.38*
17.	นักเรียนฝึกการเข้าแถวเรียงลำดับ ก่อน-หลังในการรับบริการต่าง ๆ ภายในโรงเรียน เช่น การซื้อ อาหาร การซื้อเครื่องพิมพ์ ฯลฯ	4.138	0.472	3.893	0.643	3.88*
	เฉลี่ยรวม	3.883	0.276	3.640	0.313	5.11*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 แสดงว่า ผู้บริหารและครู มีทัศนะต่อพฤติกรรมนักเรียนจาก
การสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในด้าน
ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.05 และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อ พบว่า ผู้บริหารและครู มีทัศนะแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ในเรื่องนักเรียนไม่เข้าแถวรอรถก็คขวางผู้อื่นในบริเวณป้าย จอกรถประจำทาง และนักเรียนโบกมือให้สัญญาณรถหยุดก่อนรถจะเข้าป้าย ส่วนในเรื่องอื่น ๆ ผู้บริหารและครูมีทัศนะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครู
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครู

กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ กระทำกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารและครู โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2527 ประกอบด้วยผู้บริหารจำนวน 273 คน และครูจำนวน 371 คน รวมกลุ่มตัวอย่าง 644 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยตามทัศนะของผู้บริหารและครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมนักเรียน 4 ด้าน รวมทั้งสิ้น 60 ข้อ ดังนี้คือ

1. ความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย จำนวน 12 ข้อ
2. ความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน จำนวน 14 ข้อ
3. ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร จำนวน 17 ข้อ

4. ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง จำนวน 17 ข้อ

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหารและครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 644 คน ได้รับคืนมา 597 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 92.70 ในจำนวนแบบสอบถามมีค่าตอบไม่สมบูรณ์ 14 ฉบับ จึงเหลือแบบสอบถามที่น่าไปวิเคราะห์ข้อมูล จำนวน 583 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 90.53 และแบบสอบถามฉบับนี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.971

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลได้ใช้วิธีการทางสถิติดังนี้

1. ตรวจสอบให้แน่ใจแนแบบสอบถามความถูกต้องทั้งไว้และนำข้อมูลจากแบบสอบถามไปคำนวณจากเครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อหาค่าสถิติพื้นฐาน คือค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำค่าสถิติที่ได้ไปทดสอบสมมติฐาน
2. ใช้เกณฑ์ประเมินความคิดเห็นของเบสต์ (Best. 1981 : 179 - 187) ประเมินพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ว่าทัศนะของผู้บริหารและครูเห็นว่าพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย หรือน้อยที่สุด
3. วิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยใช้ t - test

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนะของผู้บริหารและครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียน จากการสร้างเสริมระเบียบวินัย ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ปรากฏผลดังนี้

1. ผู้บริหารและครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร มีทัศนะต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยทั้ง 4 ด้าน เมื่อพิจารณาคำเฉลยอยู่ในระดับมากทุกด้าน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ปรากฏผลดังนี้

1.1 ด้านความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย ทั้งผู้บริหารและครูมีทัศนะว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติคำเฉลยอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาทัศนะของผู้บริหารเป็นรายข้อ ปรากฏว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากเกือบทุกข้อ ยกเว้นข้อของนักเรียนมีการปกอักษรรอยโรงเรียน เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด และพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางคือ รองเท้าและถุงเท้าของนักเรียนสะอาดเรียบร้อย ส่วนทัศนะของครูพบว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากเกือบทุกข้อเช่นกัน ยกเว้นกางเกงหรือกระโปรงของนักเรียนสะอาดเรียบร้อย เสื้อของนักเรียนสะอาดเรียบร้อย นักเรียนตรวจความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกายด้วยตนเอง ก่อนเดินทางกลับบ้าน รองเท้าและถุงเท้าของนักเรียนสะอาดเรียบร้อย เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ

1.2 ด้านความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน ทั้งผู้บริหารและครูมีทัศนะว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติคำเฉลยอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาทัศนะของผู้บริหารเป็นรายข้อ ปรากฏว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุกข้อ ยกเว้นนักเรียนไม่คุยกันในแถวขณะเดินทางกลับบ้าน เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนครูเมื่อพิจารณาทัศนะเป็นรายข้อ ปรากฏว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากเกือบทุกข้อเช่นกัน แต่มีพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางได้แก่ นักเรียนรู้จักรักษาระเบียบแถวขณะเดินทางกลับบ้าน นักเรียนรู้จักรักษาระเบียบหมู่ขณะเดินทางกลับบ้าน นักเรียน

เชื้อเพลิงหัวหน้ากลุ่มที่เป็นผู้ควบคุมดูแลแถวขณะเดินทางกลับบ้าน และนักเรียนไม่คุยกัน
ในแถวขณะเดินทางกลับบ้าน

1.3 ด้านความระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร ทั้งผู้บริหาร
และครูมีทัศนะว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากและเมื่อพิจารณา
ทัศนะของผู้บริหารเป็นรายข้อ ปรากฏว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากทุก
ข้อ ส่วนทัศนะของครูเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ปรากฏว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติ
อยู่ในระดับมากเกือบทุกข้อ ยกเว้น นักเรียนแสดงความขอบคุณจนขับรถให้
เมื่อข้ามถนนและนักเรียนให้ความร่วมมือกับโรงเรียนในการประชาสัมพันธ์ให้ชุมชนทราบ
ถึงการปฏิบัติตามกฎจราจรเท่านั้น เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

1.4 ด้านความระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง ทั้งผู้บริหารและ
ครูมีทัศนะว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากและเมื่อพิจารณา
ทัศนะของผู้บริหารเป็นรายข้อ พบว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากเกือบ
ทุกข้อ มีเพียงสองข้อเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่
นักเรียนไม่เข้าแถวรอรถที่ขวางผู้อื่นในบริเวณป้ายจอดรถประจำทาง และนักเรียน
โบกมือให้สัญญาณรถหยุดก่อนรถจะเข้าป้าย ส่วนครูเมื่อพิจารณาทัศนะเป็นรายข้อ
พบว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในระดับมากเกือบทุกข้อเช่นกัน ยกเว้นนักเรียน
รู้จักรักษาระเบียบแถวขณะขึ้นรถที่ป้ายจอดรถประจำทาง นักเรียนไม่ค่อยจะก้มศีรษะขึ้น
รถรถประจำทาง นักเรียนโบกมือให้สัญญาณรถหยุดก่อนรถจะเข้าป้าย และนักเรียน
ไม่เข้าแถวรอรถที่ขวางผู้อื่นในบริเวณป้ายจอดรถประจำทาง เป็นพฤติกรรมที่นักเรียน
ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางตามลำดับ

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูที่มีต่อพฤติกรรม
นักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร
ปรากฏผลดังนี้

2.1 ผู้บริหารและครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร มีทัศนะต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในด้านความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยแล้วจะเห็นว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารด้านความมีระเบียบวินัยในการแต่งกายสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครู

2.2 ผู้บริหารและครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร มีทัศนะต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในด้านความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยแล้วจะเห็นว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารด้านความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียนสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครู

2.3 ผู้บริหารและครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร มีทัศนะต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในด้านความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยแล้วจะเห็นว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารด้านความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจรสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครู

2.4 ผู้บริหารและครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร มีทัศนะต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในด้านความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยแล้วจะเห็นว่าค่าเฉลี่ยของผู้บริหารด้านความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทางสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครู

ผู้บริหารและครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครมีทัศนะต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ทั้งสี่ด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้บริหารมีทัศนะว่านักเรียนมีระเบียบวินัยทุกด้านมากกว่าทัศนะของครู

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบระดับของพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครู ซึ่งมีประเด็นสำคัญที่ควรแก่การนำมาอภิปรายผลดังนี้

1. ผู้บริหารและครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครมีทัศนะว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติในด้านความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย ความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจรและความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง อยู่ในระดับมากทุกด้าน

เมื่อพิจารณาพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยเป็นรายด้านพบว่า ผู้บริหารและครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร มีทัศนะสอดคล้องกันว่า พฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติเป็นอันดับแรก คือ ความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย รองลงไปคือ ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง และความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียนตามลำดับ

การที่ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้ อาจเป็นเพราะว่าโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ได้สร้างระเบียบวินัยในสิ่งที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ และเป็นประโยชน์ไม่ใช่เป็นการให้คำแนะนำแต่เพียงอย่างเดียว (ทวี ทอแก้ว และอมรม สันทิบาล 2517 : 93) การสร้างระเบียบวินัยให้เด็กนักเรียนได้เป็นการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับความมีระเบียบวินัยให้เด็กปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอเป็นนิสัย และกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อฝึกนิสัยของเด็กนั้นเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัยของเด็กอีกด้วย (ปรียา จันทร์สิทธิเวช 2523 : 29 - 31) เด็กในโรงเรียนประถมศึกษานั้นเป็นเด็กที่อยู่ในวัยช่วงทำ โดยเริ่มตั้งแต่ อายุ 7 - 12 ปี เป็นวัยที่จะเรียนรู้จากการกระทำได้มากกว่าสิ่งที่เป็นนามธรรม (Piaget, 1969. อ้างอิงมาจาก วิชัย วงษ์ใหญ่ 2525 : 53 - 54) เช่นเดียวกับแนวคิดของอาคม สรสุชาติ (อัครป สรสุชาติ 2524 : 9 - 16) ที่กล่าวว่า วัยของเด็กกระหาย

6 - 12 ปี เป็นระยะเตรียมเด็กให้เป็นผู้ใหญ่ที่สามารถแยกแยะออกว่าสิ่งไหนควรกระทำ สิ่งไหนไม่ควรกระทำ การพัฒนาเด็กในวัยนี้ต้องเน้นในด้านการสร้างระเบียบวินัย ควบคู่กันนี้ในการสร้างเสริมระเบียบวินัย จะต้องคำนึงถึงวัยของเด็กเป็นสำคัญ สำหรับในเรื่องการอบรมเลี้ยงดูนั้นต้องพิจารณาว่าจะปลูกฝังประสบการณ์ใด ๆ ให้แก่เด็กและไม่ว่าเด็กจะอยู่ในวัยใดก็ตาม สิ่งที่เราควรคำนึงถึงอีกประการหนึ่ง คือระดับความเจริญเติบโตของเด็กในด้านการร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคมของเด็กอีกด้วย (เอกวิทย์ ณ ถลาง 2522 : 132 - 133)

นอกจากนั้นแนวทางการจัดกิจกรรม เพื่อสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ได้เน้นในการจัดประสบการณ์ตรงให้กับเด็ก เช่น การทดลองกับสภาพที่เป็นจริง การสอดแทรกลงไปในการเล่น ครูเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักเรียนในการฝึกให้เกิดเป็นนิสัย เกี่ยวกับเรื่องนี้ ชุมณ อมรวิวัฒน์ (ชุมณ อมรวิวัฒน์ 2522 : 102) กล่าวไว้ว่า วิธีการปลูกฝังค่านิยมที่ดีคือ การให้เด็กได้พบกับสภาพการณ์ที่แท้จริงในโรงเรียนหรือพบกับสถานการณ์จำลองในห้องเรียน อีกประการหนึ่งการฝึกระเบียบวินัยย่อมสอดแทรกเข้าไปได้เสมอเกือบทุกวิชา (มหาวิทยาลัยสุโขทัย บรรณารัษฎา 2525 : 217) ทั้งนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ สุจิต เพียรชอบ (สุจิต เพียรชอบ 2522 : 51) ที่ว่า ครูควรถือโอกาสปลูกฝังค่านิยมให้กับนักเรียนในขณะที่ดำเนินการสอนโดยแทรกลงไปในการเล่น เช่น ค่านิยมเรื่องความมีระเบียบวินัยนั้น ครูควรปลูกฝังให้นักเรียนเป็นผู้มีวินัยในตนเอง โดยการสร้างสถานการณ์ที่จะปลูกฝังความมีระเบียบวินัยให้เกิดขึ้นกับนักเรียนที่ตนสอน

2. ผู้บริหารและครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครมีทัศนะว่า ด้านความมีระเบียบวินัยในการแต่งกายเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติเป็นอันดับแรก การที่ผู้บริหารและครูมีทัศนะเช่นนี้อาจเป็นเพราะเครื่องแต่งกายของนักเรียนนั้นเป็นเรื่องที่ใคร่ปฏิบัติสืบเนื่องกันมาโดยตลอด เมื่อเริ่มตนภาคการศึกษาใหม่ในแต่ละปี โรงเรียนได้มีการชี้แจงให้ผู้ปกครองเข้าใจถึงระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ของโรงเรียนรวมทั้งเรื่องเครื่องแต่งกายของนักเรียนด้วย ทั้งนี้เป็นไปตามคำสั่งที่ว่าด้วยระเบียบแบบนักเรียน กรุงเทพมหานคร (สำนักการศึกษา 2521 : 1 - 3) ส่วนในด้านการสะอาดของ

เครื่องแต่งกายนั้นโรงเรียนได้มีการอบรมนักเรียนอยู่เสมอ จึงทำให้นักเรียนมีระเบียบวินัยในเรื่องการแต่งกายมากกว่าเรื่องการเดินทางไป - กลับโรงเรียน การปฏิบัติความประพฤติ และการขึ้นรถประจำทาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อผู้บริหารมีทัศนะว่า เสื้อของนักเรียนมีการปักอักษรย่อโรงเรียนเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติมากที่สุดเป็นอันดับแรก แสดงว่านักเรียนส่วนมากมีระเบียบวินัยในด้านนี้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนได้สร้างทัศนคติให้นักเรียนเห็นความสำคัญของสถาบันการศึกษาของตนและให้ตระหนักว่า เมื่อศึกษาอยู่ในโรงเรียนใดก็ตามต้องปักอักษรย่อโรงเรียนนั้น ๆ ด้วย ส่วนครูมีทัศนะแตกต่างกับผู้บริหารว่า เสื้อของนักเรียนมีการปักอักษรย่อโรงเรียนเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติมากที่สุดเป็นอันดับแรก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูใกล้ชิดเด็กเป็นรายบุคคลมากกว่าผู้บริหาร จึงสามารถสังเกตเห็นได้ว่าความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย เรื่องเสื้อของนักเรียนมีการปักอักษรย่อโรงเรียนนั้นยังมีนักเรียนจำนวนหนึ่งไม่ได้ปฏิบัติอย่างจริงจัง ดังนั้นจึงน่าจะมีการรณรงค์ให้นักเรียนได้ปักอักษรย่อโรงเรียนเพื่อความเป็นระเบียบของสถาบันการศึกษานั้น ๆ ให้เพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม

เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้บริหารมีทัศนะสอดคล้องกันกับครูในเรื่องรองเท้าและถุงเท้าของนักเรียนสะอาดเรียบร้อยเป็นอันดับสุดท้าย เมื่อเป็นเช่นนี้โรงเรียนจึงน่าจะมีการอบรมเด็กในเรื่องการรักษาความสะอาดของรองเท้าและถุงเท้า และหาวิธีการจัดกิจกรรมเพื่อฝึกให้เด็กได้มีระเบียบวินัยในตัวเองจนเกิดความเคยชินในการรักษาความสะอาดจนเป็นนิสัยต่อไป

3. ผู้บริหารและครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครมีทัศนะว่า ด้านความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ในอันดับสุดท้าย การที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่ยังไม่ได้รับการปลูกฝังให้มีระเบียบวินัยในด้านการเดินทางไป - กลับโรงเรียนอย่างเพียงพอ ดังนั้นโรงเรียนจึงน่าจะมีการรณรงค์ให้นักเรียนให้มีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียนให้มากขึ้นกว่าเดิม

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อทั้งผู้บริหารและครูมีทัศนะสอดคล้องกันในเรื่องนักเรียนรู้จักหลบรถขณะเดินทางไปและกลับจากโรงเรียนเป็นอันดับแรก แสดงว่านักเรียนได้มี - การปฏิบัติในเรื่องนี้อย่างสม่ำเสมอ เนื่องจากโรงเรียนได้มีการจัดกิจกรรมในการเดินทางไปและกลับจากโรงเรียนโดยการให้นักเรียนเข้าแถวก่อนกลับบ้านเป็นประจำทุกวัน และมีการเดินเป็นระบบหมู่มีนักเรียนชั้นโตเป็นหัวหน้าหมู่คอยช่วยเหลือนักเรียนชั้นต่ำกว่า ทั้งนี้เป็นไปตามการสร้างนิสัยของ สุโท เจริญสุข (สุโท เจริญสุข 2515 : 441 - 442) ที่ว่า การสร้างนิสัยที่ดีของหมั่นกระทำบ่อย ๆ เสมอ ๆ มีความพอใจ และเห็นประโยชน์ของการกระทำนั้น

การที่ผู้บริหารและครูมีทัศนะสอดคล้องกันในเรื่องนักเรียนไม่คุยกันในขณะที่เดินทางไปกลับบ้านเป็นอันดับสุดท้ายนั้น อาจเป็นเพราะนักเรียนส่วนใหญ่ยังขาดการสำรวม กิริยา มารยาท และเป็นความเคยชินขณะอยู่ภายในโรงเรียน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นักเรียนคุยกันในขณะที่เดินทางไปกลับบ้าน จึงน่าจะได้มีการปลูกฝังและอบรมเกี่ยวกับความมีระเบียบวินัยในเรื่องมารยาทในการเดินแถวกลับบ้านกับนักเรียนให้มากขึ้นกว่าเดิม

4. ผู้บริหารและครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครมีทัศนะว่า ด้านความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจรเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติเป็นอันดับที่สอง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทั้งผู้บริหารและครูมีทัศนะสอดคล้องกันในเรื่องนักเรียนเดินข้ามถนนตรงทางม้าลายหรือใช้สะพานลอยหรือเมื่อเจ้าหน้าที่จราจร เช่น ตำรวจจราจร ลูกเสือจราจร ฯลฯ ให้สัญญาณข้ามเป็นอันดับแรก แสดงว่าการที่โรงเรียนได้จัดกิจกรรมเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎจราจรขึ้น เป็นการฝึกให้นักเรียนมีนิสัยที่ดี ดังปรากฏในเอกสารการสอนของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ว่า (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช 2525 : 217) การฝึกระเบียบวินัยควรฝึกจนเกิดเป็นนิสัยเพื่อให้เกิดความเคยชิน ทั้งนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม 2515 : 219) ที่ว่า

เด็กจะต้องกระทำความดีจนกระทั่งเกิดความเคยชินหรือเกิดเป็นนิสัยโดยไม่ต้องมีใครแนะนำ เพื่อให้การฝึกระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจรรยาได้ผลมากขึ้นกว่าเดิมและการที่เด็กจะกระทำด้วยความเต็มใจนั้น ครูจะต้องมีการติดตามผลเมื่อมีการสร้างระเบียบวินัยให้เกิดขึ้น และการพิจารณาว่าระเบียบวินัยที่ครูประสงค์จะให้เด็กมีขึ้นนั้นเด็กสามารถปฏิบัติได้จริง ๆ (ทวี ห่อแก้ว และอมรม สันนิบาต, 2517 : 93 - 95) ซึ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ สุโท เจริญสุข (สุโท เจริญสุข 2519 : 69 - 70) ให้แนวคิดว่า ครูจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีของเด็กตลอดเวลา เช่นเดียวกับ จรรยา สุวรรณพิศ (จรรยา สุวรรณพิศ 2526 : 260 - 261) กล่าวว่า ครูจะต้องเป็นตัวอย่างหรือตัวแบบที่ดีของเด็กได้ โดยเฉพาะเด็กในวัยอายุระหว่าง 10 - 13 ปีนั้นจะทำความดีผู้อื่นเห็นชอบ ยังไม่เป็นตัวของตัว ทำเพราะคนอื่นทำ เช่นเพื่อนทำก็ทำตาม เป็นต้น : (Kohlberg, 1964 อ้างอิงมาจาก กวงเกื้อน พันธุนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์จติก 2520 : 42 - 43)

เป็นที่น่าสังเกตว่าผู้บริหารและครูมีทัศนะสอดคล้องกันในเรื่องนักเรียนให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนในการประชาสัมพันธ์ให้ชุมชนทราบถึงการปฏิบัติตามกฎจรรยาเป็นอันดับสุดท้าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนไม่ได้รับการฝึกจนให้เกิดเป็นนิสัยและโรงเรียนไม่ได้มีการอบรมชี้แจงนักเรียนให้เข้าใจถึงนโยบายของการสร้างเสริมระเบียบวินัยอย่างถ่องแท้ ดังนั้นจึงน่าจะมีการอบรมชี้แจงให้นักเรียนมีความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมสร้างเสริมระเบียบวินัย เพื่อนักเรียนจะได้เป็นสื่อกลางระหว่างโรงเรียนกับชุมชนมากขึ้นกว่าเดิม

5. ผู้บริหารและครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครมีทัศนะว่า การมีความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทางนั้น เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติเป็นอันดับที่สามและเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทั้งผู้บริหารและครูมีทัศนะสอดคล้องกันในเรื่องนักเรียนไม่โทษประตูลประจำทางหรือท้ายรถสองแถวขณะเดินทางไปและกลับจากโรงเรียนเป็นอันดับแรก การที่ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้ อาจเป็นเพราะนักเรียนได้รับการฝึกความมีระเบียบวินัยเกี่ยวกับการขึ้นรถประจำทางอย่างสม่ำเสมอจากการจัดกิจกรรมในห้องเรียนและประสบการณ์ตรง อีกประการหนึ่งนักเรียนอาจเห็นว่าการโทษประตูล

โดยสารนั้นทำให้เกิดอันตรายได้ ซึ่งในเรื่องนี้ วิระวรรณ อามระดิษ (วิระวรรณ อามระดิษ 2522 : 68) วิจัยพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต มีความเห็นด้วยตรงกันว่า การห้อย โหนบันไดรถโดยสารเป็นการทำผิดกฎจราจร

เมื่อนำสังเกตุว่า ผู้บริหารมีทัศนะในเรื่องนักเรียนโหนบันไดให้สัญญาณหยุด ก่อนรถจะเข้าป้าย เป็นอันดับสุดท้าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าในบริเวณป้ายจอดรถประจำทาง มีบุคคลอื่นรอตอยู่เป็นจำนวนมากและรถประจำทางเกือบทุกคันมักจะจอดที่ป้ายจอดรถ ด้วยเหตุนี้เด็กนักเรียนจึงไม่ได้โหนบันไดให้รถหยุดก่อนรถจะเข้าป้าย ส่วนครูมีทัศนะแตกต่างกับผู้บริหารว่านักเรียนไม่เข้าแถวรอตก็ควางผู้อื่นในบริเวณป้ายจอดรถประจำทาง เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติเป็นอันดับสุดท้าย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบริเวณป้ายจอดรถประจำทางนั้นมีผู้โดยสารอื่นเป็นจำนวนมากจึงทำให้เด็กนักเรียนไม่สามารถเข้าแถวให้เป็นระเบียบ และไม่ก็ควางผู้อื่นได้ แต่อย่างไรก็ตามการที่นักเรียนได้รับการปลูกฝังระเบียบวินัยมาตั้งแต่ต้นโดยการให้นักเรียนปฏิบัติเป็นกลุ่มหรือเป็นหมู่อาจใช้ปลูกฝังความมีวินัยในตนเองให้เกิดขึ้นได้ ซึ่งเป็นการวางเงื่อนไขสิ่งแวดล้อมที่จะสอนให้รู้ ว่า อะไรผิด อะไรถูก (ลัดการรณ ณ ระนอง 2525 : 3) ซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนาเหตุผลเชิงจริยธรรม ของโคลเบอร์ก (Kohlberg) ที่ได้วิจัยพบว่าเด็กในช่วงอายุ 10 - 16 ปีนี้จะมีเหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ในระดับที่สอง กล่าวคือเด็กจะทำตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มของสังคม เด็กต้องการการยอมรับจากกลุ่มไม่ว่าเขาจะอยู่ในกลุ่มใด เขาจะทำตามกฎเกณฑ์ของกลุ่มนั้น และจะค่อย ๆ เรียนรู้บทบาทหน้าที่ของแต่ละกลุ่มต่อสังคม (พนันชัย บุญบุรพงศ์ 2524 : 36)

6. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ปรากฏว่า พฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ในด้านความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย ความมีระเบียบวินัยในการเดินทาง ไป - กลับโรงเรียน ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร และความมีระเบียบวินัย

ในการขึ้นรถประจำทาง ตามทัศนะของผู้บริหารและครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกด้านทั้งนี้ เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ การที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองมีทัศนะพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัย ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครแตกต่างกันเช่นนี้ อาจเป็นเพราะว่าผู้บริหารเป็นผู้ที่รับนโยบาย จากผู้บังคับบัญชามาปฏิบัติ จึงต้องมีการวางแผนในการจัดกิจกรรมสร้างเสริมระเบียบวินัยขึ้นให้เหมาะสมกับสภาพโรงเรียน โดยคำนึงถึงเด็กในโรงเรียน เป็นสำคัญว่าการที่จะพัฒนาเด็กในวัยที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษานั้น ควรเน้นในการสร้างระเบียบวินัยให้มาก (อาคม สรสุชาติ 2524 : 9 - 16) ดังนั้นการจัดกิจกรรมสร้างเสริมระเบียบวินัยจึงต้องให้เด็กได้คุณธรรมทั้งภาคทฤษฎี และการปฏิบัติและให้เด็กได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่จัดขึ้น (ชม ภูมิภาค 2525 : 3 - 4) ทั้งยังได้มีการย้ำให้ครูเป็นคนมีระเบียบวินัยเพื่อเป็นตัวอย่างแก่นักเรียน อีกด้วย (ชม ภูมิภาค 2525 : 140) ในการดำเนินการผู้บริหารต้องยึด ระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ต้องใช้ความสามารถอย่างสูงในการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น เช่น ครู นักเรียน และชุมชน เพื่อให้การจัดกิจกรรมสร้างเสริมระเบียบวินัย ประสพผลสำเร็จอย่างดีที่สุด แต่ในการปฏิบัติจริง ผู้บริหารไม่ได้ใกล้ชิดเด็กมากนัก จึงเป็นแต่เพียงการสังเกต และประเมินผลเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ทำให้ผู้บริหารเห็นว่า การที่เด็กปฏิบัติได้ในระดับนี้เป็นที่น่าพึงพอใจโดยที่ระเบียบวินัยของเด็กได้มีการพัฒนาในทางที่ดีมากขึ้นกว่าเดิม ครูเป็นผู้ที่ปฏิบัติจริงในการจัดกิจกรรมสร้างเสริม ระเบียบวินัย เป็นผู้ใกล้ชิดเด็กมากที่สุด จึงสามารถมองเห็นปัญหาจากการสังเกต พฤติกรรมเด็กได้มากกว่าผู้บริหาร และมีความเห็นว่าการที่เด็กปฏิบัติได้ในระดับนี้ยังไม่เป็นที่พึงพอใจ การที่จะต้องแก้ไขและปรับปรุงการจัดกิจกรรมสร้างเสริม ระเบียบวินัยด้วยวิธีการต่าง ๆ ดังที่ชม ภูมิภาค (ชม ภูมิภาค 2525 : 3 - 4) กล่าวว่า ความมีระเบียบวินัยเป็นคุณธรรมที่สำคัญยิ่งที่จะต้องปลูกฝังในพลเมืองไทย โดย กระทำด้วยวิธีการและกิจกรรมต่าง ๆ ประกอบกันไป ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ทัศนะของ

ผู้บริหารและครูที่มีต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียน
ประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะอันจะเป็นประโยชน์ต่อการสร้าง
เสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ดังต่อไปนี้

1. เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและครูมีความเห็นตรงกันในเรื่อง
ความมีระเบียบวินัยของนักเรียน สิ่งงานสำคัญซึ่งก็คือ ความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย
ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำ
ทางและความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน จากความคิดเห็นดังกล่าว
แสดงว่า นักเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่ยังไม่ได้รับการปลูกฝัง
ให้มีความมีระเบียบวินัยในด้านการเดินทางไป - กลับโรงเรียนอย่างเพียงพอ จึงสมควรที่จะ
หาแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างเสริมระเบียบวินัยในด้านนี้ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

2. ส่วนนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร ควรกำหนดนโยบายให้แนชัดเกี่ยวกับการ
การสร้างเสริมระเบียบวินัยในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ว่าควร
กระทำในท้องถิ่นไหน อย่างไร เพราะโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร
นั้นมีความแตกต่างกันในสภาพที่ตั้งของโรงเรียน และสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว
ดังนั้นการที่โรงเรียนที่มีสภาพแวดล้อมแตกต่างกันเมื่อมีการจัดกิจกรรมสร้างเสริมระเบียบ
วินัยอย่างเดียวกัน ทำให้เกิดปัญหากับผู้ปฏิบัติจริงและผู้ติดตามประเมินผล

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา 4 ด้านที่ผู้บริหารและครูสามารถสังเกตเห็นได้เท่านั้น ดังนั้นในโอกาสต่อไปควรศึกษาโดยประเมินผลนักเรียนอีกฝ่ายหนึ่งด้วย เพื่อจะได้ทราบว่าการระเบียบวินัยที่นักเรียนปฏิบัติไปแล้วนั้นได้ผลเพียงใด
2. ควรจะได้มีการศึกษาว่าผู้บริหารและครูมีความเห็นด้วยหรือไม่เพียงใดจากการจัดกิจกรรมสร้างเสริมระเบียบวินัย เพื่อจะได้นำข้อมูลไปปรับปรุงการจัดกิจกรรมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
3. ควรจะได้มีการศึกษาทัศนะของผู้ปกครอง และติดตามผลว่านักเรียนได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือไม่เมื่ออยู่ที่บ้าน
4. ควรจะมีการประเมินผลโครงการสร้างเสริมระเบียบวินัยว่าหลังจากที่ได้ทำไปแล้วนั้นมีจุดใดที่บกพร่องสมควรจะได้แก้ไข
5. ควรจะได้มีการศึกษาทัศนะของผู้ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ เช่น พนักงานขับรถประจำทาง เจ้าหน้าที่จราจร หรือประชาชน ว่ามีความเห็นด้วยหรือไม่กับการจัดกิจกรรมสร้างเสริมระเบียบวินัย ควรจะปรับปรุงอะไรบ้างเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน
6. ควรจะได้มีการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครกับโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เพื่อจะได้ทราบว่า การจัดกิจกรรมเพื่อสร้างเสริมระเบียบวินัยนั้น นักเรียนมีพฤติกรรมแตกต่างกันหรือไม่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรุงเทพมหานคร, สำนักการศึกษา ที่ กทบ.3003/3887 เรื่องเครื่องแบบนักเรียน
โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 27 เมษายน 2521
_____ ที่ กทบ.3003/9869 เรื่องการส่งเสริมวินัยแก่นักเรียนกรุงเทพมหานคร
ลงวันที่ 26 พฤศจิกายน 2525
_____ โครงการส่งเสริมวินัยแก่นักเรียนกรุงเทพมหานคร 2525
✓ _____ เอกสารการคมนาคมติดต่อโรงเรียนและหน่วยงานการศึกษาสังกัดกรุงเทพ
มหานคร โรงพิมพ์สำนักการศึกษา 2526, 46 หน้า
คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, สำนักงาน แผนพัฒนาเศรษฐกิจ
และสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2525 - 2529 โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตร
แห่งประเทศไทย 2524, 433 หน้า
คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน กระทรวงศึกษาธิการ เอกสารสรุปย่อ
ผลงานปี 2526 และงานเสริมสร้างควมมีระเบียบวินัยของนักเรียน โรงพิมพ์
คุรุสภา 2526
_____ คู่มือปลูกฝังค่านิยม สำนักพิมพ์กราฟิกอาร์ต 2526, 262 หน้า
จรรยา สุวรรณทัต ประมวลบทความทางวิชาการที่บรรยายในโอกาสต่าง ๆ ภายใน
ประเทศ พ.ศ. 2511 - 2526 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ 2526, 261 หน้า
จิรวรรณ วิรัชกุล การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ในจังหวัดชลบุรี วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 158 หน้า
อักษิณา
ชนิตา รัชพัฒน์เมือง สังคมวิทยาการศึกษา ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525, 183 หน้า

- > ชม ภูมิภาค บทความวิทยุกระจายเสียงของสมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย
ชุดการศึกษาเพื่อคุณธรรม เจริญวิทยุการพิมพ์ 2525, 331 หน้า
- ชัยฤทธิ์ พรหมมา การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ในจังหวัดสุรินทร์ วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524,
 120 หน้า อักษรสำเนา
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจันทน์ จริยธรรมของเยาวชนไทย
สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520,
 339 หน้า
- นันทชัย บุญบุรพวงศ์ แม่น้ำแม่ไม้น้ำลาย คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 2524, 75 หน้า
- > ทวี ทอแก้ว และอบรม สีนภิบาล จิตวิทยาการศึกษา โพธิ์สามต้นการพิมพ์ 2517,
 172 หน้า
- นพพร พานิชสุข "ค่านิยมพื้นฐาน 5 ประการสำคัญใดน" มิตรกรรม 24(20) :
 11 - 14 ตุลาคม 2525
- นายกรัฐมนตรี, สำนัก ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่องการส่งเสริมวัฒนธรรมและ
วินัยแห่งชาติ ลงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2525
- นิทรา วรณะ การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ในเขตกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524,
 136 หน้า อักษรสำเนา
- ปรียา จันทรลัทธิเวช "การปลูกฝังคุณธรรมให้กับเด็กวัยประถมศึกษา" ประชาศึกษา
 2 : 27 - 31 พฤศจิกายน 2523
- ปภาณี ฐิติวัฒนา สังคมวิทยา ไทยวัฒนาพานิช 2523, 170 หน้า
- เปรม ติณสูลานนท์ "วัฒนธรรมเป็นรากฐานของความเป็นชาติ" ใน มาฆบูชา 2527
 หน้า 15 สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ 2527

- มุสกี จิระวัฒน์กิจ การศึกษาพัฒนาการความรู้ให้เหตุผลเชิงจริยธรรมตามคุณลักษณะ
ค่านิยมพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัดสำนักงานการศึกษา
จังหวัด ในเขตการศึกษา 1 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 2526, 160 หน้า อักสำเนา
- ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร, สำนักงานเลขานุการ ที่ กทม.0100/667 เรื่อง
บทบาทของโรงเรียนในการสร้างนิสัยแก่ชุมชน ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2525
 ที่ กทม.01000/112 เรื่องการสร้างนิสัยให้แก่เยาวชนในสถานศึกษา
ของกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2526
- พนัส หันนาคินทร หลักการบริหารโรงเรียน วัฒนาพานิช 2524, 363 หน้า
- พรพิมล สันติหิรัญภาค การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 2522, 162 หน้า อักสำเนา
- ไพบุลย์ ช่างเรียน การบริหารและการวางแผน สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
 2524, 125 หน้า ถ่ายเอกสาร
- ปิญโญ สาร การบริหารการศึกษา รวบรวมโดย นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์
 ศ.ส.การพิมพ์ 2523, 504 หน้า
- ยุพา ถิ่นอาบ การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ในจังหวัดนครราชสีมา วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524,
 149 หน้า อักสำเนา
- ยุพาพร จุนเจือจาน การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ในภาคกลาง วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2522,
 143 หน้า อักสำเนา
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2
 ทวีกิจการพิมพ์ 2524, 286 หน้า

ลัทธิการวาง ฌ ระนอง การทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาความมีวินัยในตนเอง
 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2525,
 114 หน้า อักส่าเนา

วรายพร แสงนภาพร บทความและการประกวดของธนาคารกสิกรไทย "เมืองไทย
จะรุ่งเรือง พลเมืองต้องมีความวินัย" หนังสือกิจการพิมพ์ 2523, 273 หน้า

วิชัย วงษ์ใหญ่ พัฒนาหลักสูตรและการสอน - มิตินิเทศ พิมพ์ครั้งที่ 3
 การพิมพ์ 2525, 246 หน้า

วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ แนวการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช
2521 2522, 191 หน้า

_____ คู่มือการจัดกิจกรรมนักเรียนระดับประถมและมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2520
 พิมพ์ครั้งที่ 3 2523, 24 หน้า

วิเชียร พงษ์ประเสริฐ ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 5 ประจำปีการศึกษา 2525 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขต
กรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2526,
 141 หน้า อักส่าเนา

วิมล เสวกนิษฐ์ การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ในภาคเหนือ วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2521, 158 หน้า
 อักส่าเนา

วิระวรรณ อามระทิษ ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522,
 131 หน้า อักส่าเนา

ศึกษาธิการ, กระทรวง คำสั่งที่ สวช.271/2526 เรื่องแนวการปฏิบัติเพื่อการส่งเสริม
วัฒนธรรมและวินัยแห่งชาติ ลงวันที่ 1 มิถุนายน 2526

สมชัย วุฒิปรีชา "แผนปฏิบัติการโครงการเสริมสร้างวินัยนักเรียนทั่วประเทศ" ใน
มาฆบูชา 2527 หน้า 38 - 39 สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
 กระทรวงศึกษาธิการ 2527

สัมพันธ์ ทองสมัคร "นโยบายรัฐต่อการเสริมสร้างวินัยนักเรียน" ใน มาฆบูชา 2527
หน้า 23 - 25 สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ
2527

สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย เอกสารการสอนชุดวิชาการวางแผนพัฒนาโรงเรียน
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช 2524, 291 หน้า

เอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารบุคลากรในโรงเรียน มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมมาธิราช 2525, 404 หน้า

สุจริต เพียรชอบ "บทบาทของครูในการพัฒนาประเทศ" วารสารครูศาสตร์ 1 :
50 - 57 มกราคม - กุมภาพันธ์ 2522

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม จิตวิทยาการศึกษา โรงพิมพ์จรัสสินทวงศ์
2515, 399 หน้า

สุโท เจริญสุข หลักจิตวิทยาและพัฒนาการมนุษย์ เกษมสัมพันธ์การพิมพ์ 2515,
815 หน้า

จิตวิทยาการศึกษา แพทย์พิทยาอินเตอร์เนชั่นแนล หจก. 2519, 318 หน้า

สุพัตรา สุภาพ สังคมและวัฒนธรรมไทย : ค่านิยม ครอบครัวยุคใหม่ ศาสนา ประเพณี
พิมพ์ครั้งที่ 2 ไทโยพัฒนาพานิช 2520, 195 หน้า

สุนน อมรวิวัฒน์ "การปลูกฝังค่านิยมในตัวเด็ก" ครูปริทัศน์ (ฉบับความรู้เกี่ยวกับ
เด็ก) : 100 - 103 2522

สุรพล นาควานิช การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2521, 184 หน้า อักษรสำเนา

สุรศักดิ์ สันติขัญญาโชค การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2521, 182 หน้า อักษรสำเนา

อนันต์ ศรีโสภณ หลักการวิจัยเบื้องต้น พิมพ์ครั้งที่ 2 วัฒนาพานิช 2521,
430 หน้า

อาคม สรสุชาติ "จิตวิทยาในการสร้างคุณค่าของเด็กไทย" จันทร์เกษม 163 :

3 - 6 พฤศจิกายน - ธันวาคม 2524

อادی จันทร์พาณิชย์ การศึกษาพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดบุรีรัมย์ วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 133 หน้า อัดสำเนา

> อุบล มงคลสุขสวัสดิ์ "ระเบียบวินัยและการควบคุมตนเอง" มิตรกร 22(8) :

13 - 16 เมษายน 2523

เอกวิทย์ ณ ถลาง "การพัฒนาค่านิยมของเด็ก : ข้อเสนอแนะบางประการ
คุรุปริทัศน์ (ฉบับความรู้เกี่ยวกับเด็ก) : 130 - 135 2522

Best, John W. Research in Education. 4th ed., Englewood Cliffs, New Jersey, Prentice - Hall, Inc., 1981. 431 p.

Crawley, Keith Edward. "Teacher and Student Perceptions with Regard to Classroom Conditions, Procedures, and Student Behavior in Classes of Teachers Trained in Assertive Discipline Methods," Dissertation Abstracts International. 43 : 2840 - A March, 1983.

Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. New York, McGraw - Hill Inc., 1981. 549 p.

Krejcie, Robert V. and Daryle W. Morgan. "Determining Sample Size For Research Activities," Journal of Educational and Psychological Measurement. 1970. p. 607 - 610.

Naumann, James L. "Relationships of Secondary School Discipline to School Climate," Dissertation Abstracts International. 44 : 354 - A August, 1983.

Torres, Eduardo. "The Perceptions of Parents from Four Ethnic Groups toward the Utilization of Different Types of Disciplinary Procedures Practiced in Elementary Schools," Dissertation Abstracts International. 44 : 355 - A August, 1983.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

สิงหาคม 2527

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบสอบถามสำหรับทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง
พฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครู

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย 1 ชุด

ด้วยข้าพเจ้า นางสาววิลาวรรณ เพชรอาวูช เป็นนิสิตปริญญาโท
วิชาเอกการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กำลังทำ
ปริญญานิพนธ์เรื่อง "พฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครู" ในการนี้จะต้องสร้างเครื่องมือคือ
แบบสอบถามสำหรับเก็บข้อมูล เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยเรื่องที่ข้าพเจ้ากำลังทำอยู่
ในการสร้างแบบสอบถาม ตามขั้นตอนของการทำวิจัย จำเป็นต้องขอให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้าน
การสร้างเสริมระเบียบวินัยนักเรียนของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร
เป็นผู้พิจารณาและขอคำถาม ว่าครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดหรือไม่ และขอคำถามใดที่
คลุมเครือบ้าง เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขใหม่

ข้าพเจ้าใคร่กราบเรียนเชิญท่านเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นวิทยากรผู้เชี่ยวชาญ
พิจารณาแบบสอบถามในแบบสอบถามที่แนบมานี้ให้แก่อข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้รับ
ความกรุณา และขอกราบขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววิลาวรรณ เพชรอาวูช)

นิสิตปริญญาโท วิชาเอกการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

10 กันยายน 2527

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ หรือผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ที่นับถือ

ด้วยข้าพเจ้า นางสาววิลาวรรณ เพชรอาวุช นิสิตปริญญาโท สาขาการบริหาร
การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง
"พฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพ
มหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครู" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรศึกษามหาบัณฑิต
ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสร้างเสริมระเบียบวินัยนักเรียนของ
โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

ดังนั้นจึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่าน ในการตอบแบบสอบถามให้ตรงตามความ
เป็นจริง ข้อมูลที่ท่านตอบตรงตามความเป็นจริงเท่านั้น จึงจะทำให้วิทยานิพนธ์เรื่องนี้
บรรลุผลตามเป้าหมายที่ต้องการ และเกิดประโยชน์สืบต่อไป และขอเรียนว่าข้อมูลนี้จะไม่
มีผลกระทบกระเทือนต่อโรงเรียน และตัวท่านเองแต่อย่างใด เพราะผู้วิจัยมุ่งศึกษาเป็น
ส่วนรวมเท่านั้น

อนึ่งแบบสอบถามนี้ เมื่อตอบเสร็จแล้วกรุณานำไปมอบให้กับผู้แจกแบบสอบถาม
เพื่อรวบรวมให้ผู้วิจัยต่อไป

ขอขอบพระคุณอย่างสูงไว้ในโอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววิลาวรรณ เพชรอาวุช)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

10 กันยายน 2527

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน เพื่อนครูที่นับถือ

ด้วยข้าพเจ้า นางสาววิลาวรรณ เพชรอาวูช นิสิตปริญญาโท สาขาการบริหาร
การศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง
"พฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด
กรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครู" ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการศึกษา
มหาบัณฑิต ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสร้างเสริมระเบียบวินัย
ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

ดังนั้นจึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่าน ในการตอบแบบสอบถามให้ตรงกับความเป็นจริง ข้อมูลที่ท่านตอบตรงตามความเป็นจริงเท่านั้น จึงจะทำให้วิทยานิพนธ์เรื่องนี้
บรรลุผลตามเป้าหมายที่ต้องการ และเกิดประโยชน์สืบต่อไป และขอเรียนว่าข้อมูลนี้จะไม่
ผลกระทบกระเทือนต่อโรงเรียน และตัวท่านเองแต่อย่างใด เพราะผู้วิจัยมุ่งศึกษาเป็น
ส่วนรวมเท่านั้น

อนึ่งแบบสอบถามนี้ เมื่อตอบเสร็จแล้วกรุณานำไปมอบให้กับผู้แจกแบบสอบถาม
เพื่อรวบรวมให้ผู้วิจัยต่อไป

ขอขอบพระคุณอย่างสูงไว้ในโอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาววิลาวรรณ เพชรอาวูช)

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครตามทัศนะของท่านในคำถามต่าง ๆ 4 คำถาม คือ

1.1 ความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย

1.2 ความมีระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน

1.3 ความมีระเบียบวินัยในการปฏิบัติตามกฎจราจร

1.4 ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง

2. แบบสอบถามนี้ไม่มีคำตอบถูกหรือผิด เป็นแต่เพียงการแสดงความคิดเห็นหรือทัศนะเท่านั้น ขอให้ท่านตอบอย่างตรงไปตรงมาตามความเป็นจริงให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ คำตอบของท่านจะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครให้ดียิ่งขึ้น

3. แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยตามความคิดเห็นหรือทัศนะของท่านในคำถามต่าง ๆ 4 คำถาม

4. ผู้วิจัยขอรับรองว่า ความคิดเห็นหรือทัศนะของท่านจะถือเป็นความลับ และจะนำไปใช้เพื่อการวิจัยนี้เท่านั้น

5. เมื่อท่านตอบครบทุกข้อ โปรดนำส่งคืนผู้แจกแบบสอบถาม เพื่อรวบรวมให้ผู้วิจัยต่อไป

ขอขอบพระคุณ

ตอนที่ 1

แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของ
โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับการปฏิบัติของนักเรียนหลังข้อความ
ในแบบสอบถามแต่ละข้อ ให้ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ตัวอย่าง

ลำดับข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๐	นักเรียนมีความพร้อมเพรียงในการเดินแถว					

ถ้าท่านกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง มาก แสดงว่า นักเรียนมีความ
พร้อมเพรียงในการเดินแถว มาก

ลำดับข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ก. <u>การแต่งกาย</u> นักเรียนสวมเสื้อถูกต้องตาม ระเบียบว่าด้วยเครื่องแบบ นักเรียน					

ลำดับข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2	นักเรียนชายสวมกางเกงถูกตองตามระเบียบวาทวยเครื่องแบบนักเรียน					
3	นักเรียนหญิงสวมกระโปรงถูกตองตามระเบียบวาทวยเครื่องแบบนักเรียน					
4	นักเรียนชายคาดเข็มขัดถูกตองตามระเบียบวาทวยเครื่องแบบนักเรียน					
5	นักเรียนชายสวมรองเท้าและถุงเท้าถูกตองตามระเบียบวาทวยเครื่องแบบนักเรียน					
6.	นักเรียนหญิงสวมรองเท้าและถุงเท้าถูกตองตามระเบียบวาทวยเครื่องแบบนักเรียน					

ลำดับข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
7	เสื้อของนักเรียนมีการปักอักษรย่อโรงเรียน					
8	เสื้อของนักเรียนมีการปักชื่อและสกุล					
9	เสื้อของนักเรียนสะอาดเรียบร้อย					
10	กางเกงหรือกระโปรงของนักเรียนสะอาดเรียบร้อย					
11	รองเท้าและถุงเท้าของนักเรียนสะอาดเรียบร้อย					
12	นักเรียนตรวจความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกายด้วยตนเองก่อนเดินทางกลับบ้าน					

ลำดับข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ข. <u>การเดินทางไป - กลับโรงเรียน</u> นักเรียนเข้าแถวจัดกลุ่มเพื่อเดินทางกลับบ้านโดยนักเรียนคอยช่วยเหลือตนเอง					
2	นักเรียนรู้จักรักษาระเบียบหมู่ขณะเดินแถวกลับบ้าน					
3	นักเรียนเดินบนทางเท้าขณะเดินทางไปและกลับจากโรงเรียน					
4	นักเรียนเดินชิดขวาเมื่ออยู่บนถนนที่ไม่มีทางเท้าขณะเดินทางไปและกลับจากโรงเรียน					
5	นักเรียนรู้จักหลบรถขณะเดินทางไปและกลับจากโรงเรียน					

ลำดับข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
6	นักเรียนไม่เดินบนถนนขณะเดินทางไปและกลับจากโรงเรียน					
7	นักเรียนไม่แวะซื้อขนมรับประทานขณะเดินทางไปและกลับจากโรงเรียน					
8	นักเรียนไม่รับประทานขนมขณะเดินทางไปและกลับจากโรงเรียน					
9	นักเรียนไม่เดินแยกจากแถวขณะเดินทางไปและกลับจากโรงเรียน					
10	นักเรียนไม่หยอกล้อกันในแถวขณะเดินทางกลับบ้าน					
11	นักเรียนไม่คุยกันในแถวขณะเดินทางกลับบ้าน					
12	นักเรียนรู้จักรักษาระเบียบแถวขณะเดินทางกลับบ้าน					

ลำดับข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
13	นักเรียนเชื้อพืงหัวหนากุ่ลที่เป้นผู้ควบคุมดูแลแฉวขณะเคินทางกลับบาน					
14	นักเรียนให้ความร่วมมือกับโรงเรียนในการปฏิบัติตนด้วยควมเรียบร้อยขณะเคินทางไปและกลับจากโรงเรียน					
1	ค. การปฏิบัติตามกฎจราจร นักเรียนยืนพักแฉวบนขอขถนนเพื่อรอสัญญาณธงให้รถหยุด					
2	นักเรียนจัดแถวให้เป็นระเบียบก่อนที่จะเคินข้ามถนน					
3	นักเรียนมองรถขวาและซ้ายก่อนที่จะเคินข้ามถนน					
4	นักเรียนรอให้รถหยุดแล้วจึงเคินข้ามถนน					
5	นักเรียนรีบเคินข้ามถนนในขณะที่รถหยุด					

ลำดับข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
6	นักเรียนเดินข้ามถนนตรงทางม้าลาย หรือใช้สะพานลอย หรือเมื่อเจ้าหน้าที่จราจร เช่น ตำรวจจราจร ลูกเสือจราจร ฯลฯ ให้สัญญาณข้าม					
7	นักเรียนรู้จักปฏิบัติตามสัญญาณไฟจราจร เช่น ข้ามถนนเมื่อมีสัญญาณไฟแดงให้รถหยุด					
8	นักเรียนเดินตามหัวหน้ากลุ่มขณะเดินข้ามถนน					
9	นักเรียนไม่ข้ามถนนโดยการวิ่งตัดหน้ารถ					
10	นักเรียนไม่ข้ามถนนตรงที่มีรถจอดบังรถที่วิ่งมาทางขวามือ					
11	นักเรียนรอข้ามถนนพร้อมกับผู้อื่นในขณะข้ามทางม้าลาย	1				

ลำดับข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
12	นักเรียนแสดงความขอบคุณคนขับรถที่จอดรถให้เมื่อข้ามถนน					
13	นักเรียนฝึกการปฏิบัติตามกฎจราจรโดยการเดินซิกซาวเมื่อเดินขึ้น-ลงบันไดอาคารเรียน					
14	นักเรียนฝึกการปฏิบัติตามกฎจราจรโดยการเดินซิกซาวเมื่อเดินสวนกันบนระเบียบงอาคารเรียน					
15	นักเรียนฝึกการปฏิบัติตามกฎจราจรโดยการรู้จักหลีกเลี่ยงทางให้ผู้อื่นเมื่อเดินสวนทางกันในทางแคบขณะอยู่ภายในโรงเรียน					
16	นักเรียนให้ความร่วมมือกับทางโรงเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎจราจร					

ลำดับข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
17	นักเรียนให้ความร่วมมือกับโรงเรียนในการประชาสัมพันธ์ให้ชุมชนทราบถึงการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎจราจร					
1	ง. <u>การขึ้นรถประจำทาง</u> นักเรียนเข้าแถวคอยรถประจำทางเป็นแถวสั้น ๆ เพื่อความสะดวกในการขึ้นรถ					
2	นักเรียนเข้าแถวตามลำดับก่อนหลังก่อนขึ้นรถประจำทาง					
3	นักเรียนรู้จักรักษาระเบียบแถวขณะขึ้นรถที่ป้ายจอดรถประจำทาง					
4	นักเรียนไม่หยอกล้อกันขณะขึ้นรถประจำทาง					
5	นักเรียนไม่ส่งเสียงดังจนเกินควรขณะขึ้นรถประจำทาง					

ลำดับข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
6	นักเรียนไม่เข้าแถวรอรถก็คขวางผู้อื่นในบริเวณป้ายจอดรถประจำทาง					
7	นักเรียนโบกมือให้สัญญาณรถหยุดก่อนรถจะเข้าป้าย					
8	นักเรียนเตรียมตัวขึ้นรถอย่างเป็นระเบียบเมื่อรถประจำทางมาถึงป้ายจอดรถ					
9	นักเรียนรอให้รถหยุดก่อนแล้วจึงขึ้นรถ					
10	นักเรียนรอให้ผู้โดยสารลงก่อนแล้วจึงขึ้นรถ					
11	นักเรียนไม่ยืนกีดขวางผู้โดยสารที่จะลงจากรถ					
12	นักเรียนไม่แย่งชิงกันขึ้นรถ					

ลำดับข้อ	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติของนักเรียน				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
13	นักเรียนเดินชิดเข้าคานในเมื่อขึ้น อยู่บนรถ					
14	นักเรียนจะนั่งหรือยืนอย่างเป็น ระเบียบเมื่อขึ้นอยู่บนรถ					
15	นักเรียนไม่โหนประตูรถประจำทาง หรือท้ายรถสองแถวขณะเดินทางไป และกลับจากโรงเรียน					
16	นักเรียนเดินแถวเข้าชั้นเรียนหรือ เปลี่ยนห้องเรียนอย่างเป็นระเบียบ					
17	นักเรียนฝึกการเข้าแถวเรียงลำดับ ก่อน - หลังในการรับบริการต่าง ๆ ภายในโรงเรียนเช่น การซื้ออาหาร การซื้อเครื่องใช้ ฯลฯ					

ขอขอบพระคุณ

วิลาวรรณ เพชรอาวุธ

พฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดกรุงเทพมหานคร ตามทัศนะของผู้บริหารและครู

บทคัดย่อ

ของ

วิลาวรรณ เพชรอาวุธ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2528

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้านี้ เพื่อต้องการทราบพฤติกรรมนักเรียน
จากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา 4 ด้านคือ ความมีระเบียบวินัย
ในการแต่งกาย ในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน ในการปฏิบัติตามกฎจราจร
และในการขึ้นรถประจำทาง และเพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูที่มีต่อพฤติกรรม
นักเรียนในแต่ละด้าน กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหารและครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด
กรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบด้วยผู้บริหารจำนวน 273 คน และครูจำนวน 371 คน
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับ
พฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา

จากการศึกษาพบว่า ผู้บริหารและครูมีความเห็นว่าพฤติกรรมที่นักเรียนปฏิบัติอยู่
ในระดับมากคือ ความมีระเบียบวินัยในการแต่งกาย รองลงมาได้แก่ ความมีระเบียบวินัย
ในการปฏิบัติตามกฎจราจร ความมีระเบียบวินัยในการขึ้นรถประจำทาง และความมี
ระเบียบวินัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน ตามลำดับ โดยที่ผู้บริหารและครูมีทัศนะ
ต่อพฤติกรรมนักเรียนจากการสร้างเสริมระเบียบวินัยของโรงเรียนประถมศึกษา แตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 4 ด้าน

STUDENT BEHAVIOR AS THE RESULT OF DISCIPLINE TRAINING
IN ELEMENTARY SCHOOLS UNDER BANGKOK METROPOLITAN
ADMINISTRATION AS VIEWED BY ADMINISTRATORS
AND TEACHERS

AN ABSTRACT

BY

WILAWAN PETARWUT

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

February 1985

The purposes of this research were to study the elementary student behavioral change as the result of discipline training, namely, dressing uniform, home - school commutation, traffic regulation observation, bus taking, and to compare the opinion of administrators and teachers in student behavioral change in these aspects. The samples were consisted of 273 administrators and 371 teachers in Elementary Schools under Bangkok Metropolitan Administration. The questionnaire was administered to the administrators and teachers in order to collect data.

It was found that both the administrators and teachers saw the students had highly improved their disciplines in dressing uniform, traffic regulation observation, bus taking and home-school commutation respectively. The significant differences were found at .05 level when compared the opinions of the administrators and teachers towards four aspects of discipline training.